D00017 (17)

សំភាសជាមួយស.ខ ឌុយ ឆាតង់ អតីតជនរងគ្រោះ

នៅក្នុងឆ្នាំ ៧៥-៧៩

សូមគោរពលោកស.ខក្សាភិបាល យុវជន យុវនារី តាចាស់ៗ យាយចាស់ៗ ទាំងអស់ ។ ឃើញខ្ញុំបាទនៅពេលនេះដោយសេចក្តីរីករាយ យ៉ាងខ្លាំងបំផុត ។

ខ្ញុំកើតនៅកំពង់ត្របែក ស្រុកកំពង់ត្របែក ខេត្តព្រៃវែង ។ ខ្ញុំបាទឈ្មោះឌុយ ឆាតង់ អាយុ ២៣ ឆ្នាំ កើតនៅឆ្នាំ ១៩៦២ ។ ខ្ញុំបាទធ្វើការនៅអគ្គិសនីចក្រអង្គរកាលពីជំនាន់ចាស់ៗ

នៅពេលរំដោះថ្ងៃទី ១៧ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ចង ប៉ុល-ពត បានជម្លៀសខ្ញុំចេញនៅវត្តភ្នំ ។ ពេលដែលខ្ញុំបាទត្រូវគេជម្លៀសមកនៅការិយាល័យអគ្គិសនីនៅរោងចក្រវត្តភ្នំ ប្រពន្ធកូនខ្ញុំបានស្ថិតនៅឯអគ្គិសនីចាក់អង្រែ ។ ក្រោយមកទៀតខ្មែរក្រហមគេជម្លៀសប្រពន្ធកូនខ្ញុំមកនៅការិយាល័យរោងចក្រវត្តភ្នំនោះដែរ ។ បន្ទាប់មកទៀតអង្គការបានប្រមូលផ្តុំក្រុមគ្រួសារខ្ញុំទៅនៅរោងចក្រអគ្គិសនីផ្សារតូច ។ នៅទីនោះខ្ញុំបាទរបស់ធ្វើការខ្មួតទៅ ទម្លាប់ថ្មីអង្គការបានទៅខ្ញុំបាទអោយមកធ្វើការនៅរោងចក្រអគ្គិសនីចាក់អង្រែវិញម្តងទៀត ជាមួយ និង ប្រពន្ធកូនរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបាទមានកូន ៣ នាក់ កូនច្បងអាយុប្រហែល ២០ ឆ្នាំ ហើយនិងកូនស្រីពៅអាយុប្រហែល ៥ ឆ្នាំ ។ ខ្ញុំបាទមិនអាចចាំអាយុពៅទេ បន្ទាប់មកទៀតអង្គការបានអោយខ្ញុំត្រឡប់មកធ្វើជាកម្មករក្រុង ពីពេលនោះខ្ញុំធ្វើសម្រួលផ្សេងៗសំណង់ផ្ទះចាស់ៗ ត ទួ ខេត្ត...១៧៧ តាមដែលគេត្រូវអោយធ្វើ ។ ខ្ញុំក៏បានធ្វើការផ្សេងៗតែរៀងរាល់ថ្ងៃ គេក៏ត្រូវអោយខ្ញុំទៅធ្វើការនៅកំពង់សោម ។ នៅទីនោះខ្ញុំបាទក៏ធ្វើការផ្សេងៗអាគារសំណង់ផ្ទះល្វែង តាមចាស់ៗរៀង ។ ក្រោយពីបានផ្សេងៗហើយគេក៏ត្រូវអោយមកធ្វើការនៅឯបឹងតេជ្រះកេតុមាលា ដូចហើយគេក៏អោយទៅធ្វើការនៅឯចូលនោក ។ នៅទីនោះគេអោយខ្ញុំបាទចាក់ត្រីះបេតុង សំរាប់ធ្វើដុំស្រូវ ។ ដូចហើយគេអោយខ្ញុំបាទទៅធ្វើការនៅឯត្រពាំងក្រឡឹង នៅទីនោះគេអោយខ្ញុំធ្វើស្ពាន ខ្ញុំបាទក៏ប្រកែកថា ខ្ញុំបាទមិនចេះធ្វើស្ពានទេ ។ គេថា អ៊ុំងមិនបាច់ធ្វើទេ ខ្ញុំបាទក៏ដូចរឹកគេធ្វើទៅរៀនធ្វើជាមួយអ្នកជំនាញរបស់គេនៅទីនោះដែរ ។ នៅត្រពាំងក្រឡឹងនោះគេអោយខ្ញុំធ្វើស្ពានជំទេរប្រវែង ៣ ម៉ែត្រ ទទឹងប្រវែង ៤ ម៉ែត្រ បណ្តោយប្រវែង ៥ ម៉ែត្រកន្លះទៅ ២ ម៉ែត្រ គេអោយខ្ញុំចាក់បេតុងនៅទីនោះដើម្បីបង្កើនរបងបរទេសក្រោះ អោយនោគស្ពានតុគធីខ្ពស់នោះ ។ ក្រោយមកគេអោយខ្ញុំត្រឡប់មកធ្វើការនៅឯព្រៃស គេអោយខ្ញុំផ្សេងៗសំណង់ផ្ទះចាស់ៗ ។ ដូចហើយគេក៏អោយយកផ្ទះថ្មីចំនួន ២ ខ្នង ប្រវែង ៥០ ម៉ែត្រផ្ទះនីមួយៗ នៅក្នុងវិទ្យាល័យ អង្គខ្ញុំ ស្រុកព្រៃស នៅខាងត្បូងពោធិចិន្តុង ។ នៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើនៅទីនោះនៅថ្ងៃទី ២១ ខែ ៣ ឆ្នាំ ១៩៧៧ គេបានអោយមិត្តម្នាក់មកហៅខ្ញុំមិត្តនោះឈ្មោះ មិត្តសៅ គឺបានហៅខ្ញុំថាអ៊ុំៗ ស្អែកអង្គការត្រូវអោយអ៊ុំងទៅធ្វើផ្ទះនៅគីរ ឬ បឹងកេង អ៊ុំមិនបាច់យកគ្រឿងប្រដាប់ទៅទេទៅនៅទីនោះ គេមានប្រដាប់ប្រដាសព្វគ្រប់ហើយ ។ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញថា ក្រៅពីខ្ញុំគេមិនមិនកើតទេឬធ្វើទៅ ឬ ព្រួយបារម្ភខ្ញុំទេ ដែលចេះធ្វើដានេះ ។ ខ្ញុំគិតហើយក៏នៅស្ងៀមចំការម៉ោង ១០ កន្លះ គេក៏មកដឹកខ្ញុំអោយប្រញាប់ធ្វើដំណើរទៅ ។ ខ្ញុំថា ខ្ញុំនៅហូបបាយមិនទាន់ឆ្អែតបាយហើយ ។ គេថា ទេ. នៅទីនោះខ្ញុំមិនហូបបាយទេ ? អ៊ុំងកំរៀងដែលមានអាហារ និងស្បៀងអាហារហើយមិនបាច់យកអីទៅទៀតទេ ។ ខ្ញុំក៏រៀបចំដំរាក់ដាក់ក្នុងបាវ ដូចហើយគេយកម៉ូតូរឺម៉ឺកដូនខ្ញុំមក តាមផ្លូវមានភ្លើងតូចៗមកផ្លូវជាប់ត្រពាំងស្លាត នៅខាងក្រោយវត្តយុគុ តាមផ្លូវខាងត្បូងផ្លូវសាលាបឹងកេងកង ។ គេក៏បញ្ឈប់ម៉ូតូ គេអោយខ្ញុំចូលទៅក្នុងផ្ទះមួយគេថា អ៊ុំងអង្គុយនៅទីនេះសិនទៅ ចាំខ្ញុំចូលទៅជួបគេបន្តិចសិន ។ មិត្តម្នាក់នោះគេកាន់អង្គុយហូបផ្លែស្វាយម៉ាំង លេបយាន់ ឈ្មោះចាគ ។ មិត្តទៅនោះក៏ចាប់សួរនាំខ្ញុំមិត្តនោះងង រឺតមិត្តនោះគេថា អ៊ុំចាប់ទុកអីអែងគេតាំងព្រាតទេ នោះគោរពយានសំរាប់អាក់នោះទ័ក្សនោះចេះរឹត បើវ៉ៀងមើលមុខ ។ គេកាន់ដុំកំហូបវែងនៅ គេថា ខ្ញុំក៏អ៊ុំមិនពិបាកវ៉េង ហើយជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ដឹងថា

..២..

1

ទេ.អន្ទ្រីញាញ្ញានៀងនៅបង ។ បន្ទាប់មកគេក៏ចូលទៅខាងក្នុងទៅ ប្រពន្ធជាមួយឈ្មោះគេចេញមក មិត្តនោះនោះក៏ថា សុំឯងនៅធ្វើការជាមួយគេចុះ ខ្ញុំសុំទៅមុនហើយ ខ្ញុំក៏ថា ទៅក៏ទៅ ។ ខ្ញុំរបះគេក៏ពេលម្សិលហើយផ្ទះដែលនៅផ្សិញ ខ្ញុំស្ងួចជាមិនឃើញផ្ទះណាខ្ពស់ខាតសោះ ឃុំតែផ្ទះស្លាតពុ ល្អភូមិក្រែះនៅថ្មីៗ ។ ខ្ញុំអង្គុយនៅលើជើងម៉ាមួយ គេក៏ថា អ៊ុំ អន្ទ្រីចញ្ញទៅខាងលិចនោះទៅ ខ្ញុំក៏ថា មិនអីទេខ្ញុំអង្គុយកន្លែងនេះក្រដាក់ស្រួលណាស់ ។ វាថាខាងនោះក៏ក្រដាក់ស្រួលដែរ ។ ខ្ញុំក៏គិតថា ហើយកុំអោយគេនិយាយច្រើនផង ខ្ញុំក៏ក្រោកទៅជើងដើរចូលមកខាងក្នុងផ្ទះក្រោមចំណងលាស់ឡើងរបស់ខ្ញុំ ។ គេក៏អោយខ្ញុំអង្គុយក្នុងលាញឹងពួកដែលងពណ៌ក្រហមមួយ គេក៏អង្គុយជាមួយខ្ញុំដែរ ។ ខ្ញុំអង្គុយបានបន្តិចប្រពន្ធជា ៥ នាទី ដៃគេក្រែងមកក្រាបផ្សិញចរក្ដខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ស្រែកឡើងថា ប្រពន្ធជានេស្លាប់ហើយក្រែងហោខ្ញុំបានអាវុធ ។ ហើយខ្ញុំក៏ស្រែកថា បើគេចាប់ក៏ចាប់ទៅចុះ ខ្ញុំក៏អស់ខ្លាចហើយសេចក្ដីស្លាប់ ។ គេពួកដែលមកសំរេក្សាខ្ញុំ ហើយចាញ់ដៃខ្ញុំទៅក្រោយ រឹត ចាញ់ក្រម៉ាពីកខ្ញុំមកចងដៃខ្ញុំជាប់ ។ ហើយគេយកខ្នោះមើយប្រដាប់មកដាក់ដៃខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាវាស់អីទេ ទុកអោយគេចងទិតតាមអំពើចិត្តគេ ។ ស្រួចខ្នោះក្រម៉ាដែលចង ចុំ ពេលចេកអោយដើរប្រើនោះ ពិតជាចំណងសំរាបចងខ្លួនឯងតែម្ដង ។ បន្ទាប់មកបានមិត្តម្នាក់ទៀតចេញមកហើយនិយាយថា ប្ដី.មិត្តឯងមិនកើតខ្លួនឯងទៀតទេ ។ មិត្តម្នាក់នោះគឺគេកាន់ក្រណាត់ខ្មៅក្នុងដៃទទឹងប្រវែងប្រហែល ១ តឹក ឬ ពីរតឹក បណ្ដោយប្រវែង ៥០ សង់ទីម៉ែត្រ បន្ទាប់មកគេបញ្ជោះអោយអាម្នាក់ដែលចងខ្ញុំ យកមកចងមុខខ្ញុំ ។ ក្រោយពេលគេចងខ្ញុំរួចរាល់ហើយ គេចាប់ផ្ដើមនិយាយមាត់សួរតែ ម៉្លេងៗ ។ វាសួរខ្ញុំថា ប្រពន្ធម៉្លេងនៅឯណា ? កូនម៉្លេងនៅឯណា ? សព្វថ្ងៃប្រពន្ធម៉្លេងធ្វើការអី ? កូនម៉្លេងធ្វើអី ? ស្រុកម៉្លេងនៅឯណា ? ។ ម្ដងៗក៏ឆ្លើយតាមសំនួរដែលវាសួរនោះទៅគឺថា ឪពុកខ្ញុំឈ្មោះ ឈុយអ៊ីពុកឈ្មោះនោ ម្ដាយឈ្មោះ ម៉ែន ប៊ុន ខ្ញុំបាទឈ្មោះ គង់ ។ វាថា ម៉្លេង កុំម៉្លេងឈ្មោះណា ។ ខ្ញុំថា ខ្ញុំបាទមិនម៉្លេងឈ្មោះទេ ខ្ញុំមិនចេះឈ្មោះពីរ ឬ បីទេ ។ ខ្ញុំឮបំពានក់ទៀតថា ម៉្លេង ពិតជាឈ្មោះអក្ខ្រាងម៉ែគឬ ? ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា បាទ ។ វាបន្តសំនួរតទៀតថា ម៉្លេង ពិតជា សេ អ៊ី អា ម៉ែគឬ ?។ គ្រាន់តែឮពាក្យនេះភ្លាមខ្ញុំស្ទើរជាស្រឡាំងកាំងចិត្តដែរ ថាខ្លួនខ្ញុំចូលដល់ សេ អ៊ី អា ហើយតើ ? ហើយខ្ញុំក៏មិនស្គាល់ពាក្យ សេ អ៊ី អា នេះសោះអក្សរអីទេ ។ ខ្ញុំចេះតែគិតពិបាកចិត្តមួយសន្ទុះក្រោយ ខ្ញុំក៏និយាយថា ខ្ញុំបាទសូមមិត្តអភ័យទោស សូមបងគិតមើលចុះ ខ្ញុំមិនដែលធ្វើពិតញ្ញ ប៉ូលិស ឬ សេ អ៊ី អា យកការដីដីជាតិឯងអោយទៅជាតិគេទេ ដែរបើមិនពិតដូច្នេះទេ សូមបងធ្វើតាមទោសទៅចុះ ។ វាឆ្លើយតបមកវិញថា អើ បើម៉្លេងឈ្មោះគ្រង់ និង ជាតិម៉ែន ម៉្លេងមិនស្លាប់ទេ ម៉្លេងឈ្មោះគ្រង់និងអង្គការក៏មិនស្លាប់ដែរ ។ ខ្ញុំបាទឮគេនិយាយអញ្ចឹងក៏នៅស្ងៀមទៅ បន្ទាប់មកគេក៏យកខ្ញុំបញ្ចូលទៅក្នុងបន្ទប់មួយនៅក្រោមជណ្ដើរ ។ គេក៏ចេញទៅបាត់អស់ទៅ មួយសន្ទុះក្រោយមកមានម្នាក់គេមកសួរខ្ញុំទៀត ។ វាសួរខ្ញុំថា ប្រពន្ធម៉្លេងនៅឯណា ? ធ្វើអី ? កូនម៉្លេងនៅឯណា ? ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ប្រពន្ធខ្ញុំនៅឯសហករណ៍ មើលកុមារ កូនខ្ញុំខ្លះទៅមើលគោ ខ្លះជាទីរួ កូននៅតែបីនាក់ទេ នៅជាប់និងខ្លួន អាតូចជាងគេនៅកន្លែងម៉ែដ្ឋក្រុមកុមារ ក្រៅពីហ្នឹងមិនដឹងទៅណាទេ ? ។ បន្ទាប់មកគេសួរថាស្រុកកំណើតនៅឯណា ? ឪពុកម្ដាយឈ្មោះអី.? ខ្ញុំឆ្លើយដូចកាលពីខ្ញុំឆ្លើយប្រាប់គេពីមុន ។ គេសួររួចហើយគេក៏ឲ្យខ្ញុំនៅប្រពន្ធជាមួយម៉ោង ទើបគេយកខ្ញុំចេញពីក្រោមជណ្ដើរទៅដាក់ក្នុងឡាន ហើយបញ្ជូនមកតាមផ្លូវសាលាចឹងកងកង កាត់មកខាងលិចចូលកន្លែងនេះ ។ មកដល់កន្លែងមួយនោះឡានក៏ឈប់ហើយមានម្នាក់វាម្នាក់សួរខ្ញុំថា ម៉ែ.អាឯងនេះឈ្មោះអីម៉្លេង ? ខ្ញុំឆ្លើយថាខ្ញុំបាទឈ្មោះ គង់ ។ បន្តិចក្រោយមកស្រាប់តែឮវាថា : អើ ទៅចុះ ឡាននោះក៏បើកបន្តទៅមុខទៀត ។ ខ្ញុំគិតថាកន្លែងឈប់អម្បាញ់មិញនេះ គឺជាកន្លែងយាមត្រួតពិនិត្យស្រែកចេញចូលហើយ ។ ប្រហែលជាមួយគីឡូម៉ែត្រ ឬកន្លះគីឡូម៉ែត្រ តាមខ្ញុំស្មានទៅ ឡានក៏ឈប់រួចគេអោយខ្ញុំចុះ ។ ខ្ញុំមិនដឹងជាកន្លែងណាទេ កន្លែងដែលខ្ញុំចុះនោះ ព្រោះម៉្លេងខ្ញុំគេបិទក្រណាត់ខ្មៅ ។ ពួកវាទាញដៃអោយខ្ញុំដើរតាមផ្លូវប្រហែលជា ៥០ ម៉ែត្រ គេអោយខ្ញុំដើរកាត់តាមទ្រែតវាថា: ម៉្លេងអោន ខ្ញុំក៏អោន ដែវានៅកាន់ដៃខ្ញុំ ទាញឡើងជណ្ដើរ ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់វាអោយខ្ញុំអោនហើយវាទាញដៃខ្ញុំឡើងជើ

ដូចថែខ្ញុំដូចជាមិនប៉ះថែប្រឡូសបន្លែសោះ ពួកខ្មាំងពួកបរពេញ្ញាតខ្ញុំទេតើ ។ ខ្មាំងវាថាអោយខ្ញុំឈប់ខ្ញុំក៏ឈប់ទៅ ដើរទៅមុខទៀតខ្មាំងវាញាក់វារុញខ្ញុំទៅមុខទៅក្រោយ ដើរចុះដើរឡើង ស្រាប់តែខ្មាំងអោយខ្ញុំឈប់នៅកៀនមាត់ស្រះមួយ ។ ខ្មាំងថា អញចង់ស្រាយមុខអោយឯងមើលអោយជាក់ច្បាស់ឡើងហ្នឹង ។ នៅពេលនោះចិត្តរបស់ខ្ញុំភ្ញាក់ចង់អោយវាស្រាយមុខមើលតែម្តង ប៉ុន្តែខ្ញុំមិននិយាយពីនិយាយទៅពាក់ដូចជាខ្ញុំស្មានថាឆ្កួតទេតក ខ្ញុំក៏នៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំឈរនៅទីនោះប្រហែលជាពីរបីនាទី ស្រាប់តែខ្សែពួរបកដាច់មកភ្លឺស្អុយខ្មោចមនុស្សស្លាប់ ខ្ញុំក៏នឹកថា អូ គ្រឿងនេះជាគ្រឿងគេសម្លាប់ទេដឹង អញតែងយកមកសម្លាប់ទេដឹង ។ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញដល់ព្រះធម៌ខ្លះ ដែលចេះបន្តិចបន្តួច ក៏នឹកតែក្នុងពោះទៅ ។ មួយប្រហែលជា ៥ នាទីទៀត ខ្ញុំនឹកមើលថា អី.តែខ្មាំងអញពីមុខឬពីក្រោយឬពីចំហៀង ក្លិនស្អុយខ្មោចនោះក៏ចេះតែស្អុយទៅ គិតយូរៗ ទៅខ្ញុំថាអើយ ស្លាប់ទៅចុះ អោយតែប្រពន្ធកូនរស់នៅ ។ មួយចំនួនប្រហែលជា ១៥ នាទីទៀតក៏មិនឃើញជាអ្វី ស្រាប់តែពេលនោះគេក៏ចាប់ដឹកខ្ញុំបើកនិយាយថា យក.ទៅទៀតវិញ ។ ខ្ញុំភ្ញាក់ក៏ដើរទៅជាមួយ និង គេទៅមុខទៀត ដើរចុះដើរឡើងក៏ទៅដល់ស្ពានឈើមួយ ។ ទៅដល់ផ្ទះមួយ ពួកអ្នកដែលនាំខ្ញុំទៅក៏គេបណ្ដូលជ្រាត់ទៅ ពីលើមានម្នាក់ទៀតមកថា អី.អាកញ្ជាស់នេះចំណាស់នេះទៅហើយ មិនគិតធ្វើបរិវត្តទេ គិតតែធ្វើសេរី ភា ។ ខ្ញុំឆ្លើយតបទៅវិញថា តែប៉ុណ្ណោះបងដាក់ឈើទីកំលេងដែរ ។ វាថា អេ អា កញ្ជាស់ឯងថា សេរី ភា តែមិនហ្នឹង ? ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា បាទខ្ញុំថា សេរី ភា ខ្ញុំវាចាក់បណ្ដោយទៅ អោយវាចាប់តែម្តង ។ បន្ទាប់មកវាស្រាយមុខខ្ញុំ វាសួរខ្ញុំថា មើល ចំពោះតែស្គាល់ទេកន្លែងហ្នឹង ? ខ្ញុំថា ខ្ញុំបាទមិនស្គាល់ទេកន្លែងនេះ ។ ដូចគេក៏យកសេចក្ដីយកចូលក់នៅហ្នឹងដើមក្រូចខ្ញុំ ខ្ញុំឃើញកាំប្រហែលជាចាប់ ២០០០ ឬ ២០០ ហួយខ្ញុំមិនចាំទេ គេមិនអោយដាក់ទៅមកណាទេ គេអោយខ្ញុំមើលទៅមុខត្រង់ បន្ទាប់មកគេថា មើល ចំពោះញាញ័របន្តិចមើល ។ ខ្ញុំមិនដឹងញាញ័រដូចម្តេចទេ បើដឹងជាប់ខ្លោះដូចខ្លះ ។ ខ្ញុំក៏ខំប្រឹងញាក់ញ័រទាំងក្រៀមក្រោះទៅ ។ ពេលវាស្តាប់ហើយ វាថា ចំពោះ មើលដុំវិញខ្លួនអោយហើយទៅ អញបងមុខចំពោះវិញហើយ ។ អាម្នាក់ទៀតដែលវាជាបណ្ដើរខ្ញុំមកនោះក៏យកវ៉ៃរុញខ្ញុំអោយដើរទៅមុខទៀត ។ វារុញច្រានខ្ញុំទៅមុខទៅក្រោយរហូតទៅដល់កន្លែងមួយស្រាប់តែវាអោយខ្ញុំឈប់ ។ពេលនោះ វាថា មិត្តឯងបើកភ្នែកទៅ ? ខ្ញុំស្ទុះបើកភ្នែកដែកវាទៅ បន្ទាប់មកវារុញខ្ញុំទៅមុខទៀត រហូតដល់ជណ្ដើរឡើងទៅផ្ទះកន្លែងមួយទៀត ។ កន្លែងនោះងងឹតណាស់ពិតគ្មានពន្លឺអ្វីសោះ ។ ខ្ញុំក៏នឹកថា កន្លែងនេះជាកន្លែងគុក ឬ យ៉ាងណាមួយ បើគុកពុំគ្មានទ្វារដែកទេ ។ស្រាប់តែពេលនោះវាថា " មើលមិត្តឯងយកអាមួយនេះទៅដាក់បណ្ដោយខ្លោះឡើងផង " ។ គេក៏ចាប់លាទាវនោះទៅ គេយកខ្ញុំចូលទៅបន្ទប់នោះ គេឲ្យខ្ញុំអង្គុយចុះ ខ្ញុំក៏អង្គុយទៅ ហើយគេស្រាយមុខខ្ញុំចេញ ខ្ញុំឃើញគេទៅស្រាយចំណងម្នាក់ទៀត ។ ពេលនោះ ខ្ញុំឃើញមនុស្សជាច្រើននៅក្នុងបន្ទប់យ៉ាងនោះ ខ្ញុំក៏សន្និដ្ឋានថាកន្លែងនេះជាគុក គេយកសាលារៀនមកធ្វើជាគុក ខ្ញុំនឹកឃើញអញ្ជាងតែក្នុងពោះទេ ខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយអ្វីទាំងអស់ ។ គេក៏ដាក់ខ្នោះជើងខ្ញុំហើយ មានគេម្នាក់ទៀតមកសួរខ្ញុំទៀតហើយ សួរតែរឿងដដែលហ្នឹង ខ្ញុំក៏ឆ្លើយរៀបរាប់គេដូចដែលហ្នឹងទៅ ។ គេឲ្យខ្ញុំដេក ខ្ញុំក៏ដេកទៅ ប្រហែលជា ៣ ម៉ោងក្រោយហ្នឹងចុះ គ្រោះខ្ញុំភ្ញាក់គ្មានម៉ោងអីដែរ ។ ស្រាប់តែមានមិត្តម្នាក់គេមកសួរថា " អាណាចេះធ្វើប្រដាប់ឡយ " ប្រហែលជាម៉ោង ៤ ព្រឹក ពេលនោះខ្ញុំកំពុងដេក គ្រោះភ្ញាក់ដេក ខ្ញុំឮគេសួរពីក្នុងទៅម្នាក់ ខ្ញុំមិនដាក់ឈ្មោះទី គេសួររកអាណា ៗ ឯណានោះទេ មិនដែលរូបខ្ញុំទេ ។ គេដើរសួរចុះឡើង ចុះឡើង ទៅវិញទៅមក ក៏វាទៅជួបមេវានៅខាងក្រោម មេវាសួរថាមេចឃើញទេ ខ្ញុំឮវាឆ្លើយថាអត់ឃើញទេ ។ មេវាថា " ម៉េ មិត្តឯងរកម្ហែងមិនឃើញ អាគាប៊ុនសម្លុយដែលពាក់ពី ២៥ មកណា ទៅរកមើលម្តងទៀត " ។ វាឡើងមកសួរម្តងទៀត សួរមិត្តម្នាក់ដែលជាអ្នកចាយ ហើយអ្នកចាយក៏សួរខ្ញុំថា " តែអ៊ុំមានគេមកសួររក " វាចេះតែអង្រួនច្រវាក់ជើងខ្ញុំឮសូរខ្លាំង ៗ ខ្ញុំចេះតែបង្ខំដេកទៅ មួយស្របក់ក្រោយខ្ញុំក៏ភ្ញាក់ឡើងជើងខ្ញុំពីកដ៏ធំ ៗ នេះ

តែឯមិនបង់ព្រះមិញខ្លួនពីខ្លារ ពីប្រទាក់ទេណា ? បាទខ្ញុំបាទថា ស្មេចទាល់បងដែលព្រះប្រទសាមិញ
សប្តាហ៍នោះ លោកមិនប្រទសាមិញខ្ញុំបាទប្រព្រឹត្តអំពើខុសទៀតទេ ព្រោះតែខ្ញុំប្រព្រឹត្តអំពើខុសទៀតនឹងព្រះ
ហើយចំណេះខ្ញុំព្រាក់ខ្លួនជាប់ប្រទាក់ ជាប់ខ្លារ ហើយបង់ព្រះតែព្រះណាប្រយមិញរួចពីប្រទាក់ ស្រទ្ធា
ខ្ញុំត្រូវទទួលគោកម្មផលខ្ញុំ វាក៏សើចតែបវែបទេបញ្ញទេវា ។ ខ្ញុំទៅធ្វើប្រធានបាយក៏មានអាប្អូនវាទេ
ស្រឡាញ់ឆ្លាស់ខ្ញុំដែរ វាថាតែឯទៅដែលជំនឿទេ ? ខ្ញុំឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទទៅជំនឿដែរពីដី ស្គេជើត
ចែរ ខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងមកដល់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹកថា មិត្តនោះម្នាយ និងពុកបងគាត់ក៏ប្រដៅលដាំដើមស្វាយពន្លឺ
ចែរ ខ្ញុំ ដីស្ងួត ដីតាខ្ញុំដែរយើងទេវា រួចគាត់ចេះពាមាត់អញ្ជើងទៅកើត គាត់អត់យើងពីក្រោយខ្លួន
ទេ ពីយើងតែតែមួយ ។ ខ្មែរក្លែងជាតិខ្មែរ ខ្មែរសម្លាប់ខ្មែរ ខ្មែរកាប់ខ្មែរ ដែលស្គាល់ខ្មែរអស់
ហើយ ដែលស្គាល់បុក្យាប ឃើញតែចាប់ចងទេញញ្ញ គ្រញ្ញសាក់គ្នា ស៊ីសាច់ហុតឈាម ស្ងួចព្រួញ
ពូជពីរដូណាមកអញ្ជើង ក្មួយក្មួយក្មួយ ប្អូន វាវាយសំ ទាត់ធាក់ ព្រលែងតែនឹងចិត្តវា ។ របបដែលថា
និយមខ្ញុំ និង អ្នកទាំងអស់គ្នាពួកកងកុលចូលដែលកនេះ ពីមុនដំបូងវានិយាយហូបរយៈ ១ ខែ ពេលដែលខ្ញុំកំពុង
ធ្វើប្រធាន ដល់ពេលធ្វើប្រធានបាយ វានិយាយហូបបរបរវិញ ។ ពីហូបបរបរហូតដល់ដែបកន្ទុំពេញនេះ
ពីគ្មានបាយទេចំពោះអ្នកជាប់ទោស ។ តែចំពោះខ្ញុំបាទដែលធ្វើការទៅទាងក្រៅមិនមានបាយហូប
ព្រោះធ្វើការនិយាយ ៗ និយាយហូបគ្រប់គ្រាន់ ។ គេជាគាកក្រួចខ្លួន អត់ក្តុកទេ ។ វាប្រើនិយ
ខ្ញុំទៅដើមស្លាក់តែកដ៏ខ្លួន ប៉ុល ពត ហើយការប្រយុទ្ធដួចដាំ ។ ១ ទោះពី របស់ពី ពុកទេសាយដែលទេ
តម្រូវនិយខ្ញុំបាទទេពី ក៏ខ្ញុំចេះតែទើផុតទេចាំងអស់ ។ មានមិត្តខ្លះគេប្រើខ្ញុំអោយទៅសំលៀងកាំបិត
គាត់នោះឈ្មោះ ថី របង ខ្ញុំចតែស្លួយចំលៀងមិតផ្លាយក្រោយមុខហ្វាក់ប្រើអោយខ្ញុំសំលៀងកាំបិត មិនបាន
ដាច់ដាច់ក្លែកនឹកដែរ សំលៀងឡើងស្នាមតែគេយកទៅធ្វើការពី បាទខ្ញុំបាទចេះតែសំលៀងអោយគេទៅ
បានគេថាសំលៀងអោយមុត ខ្ញុំបាទចសំលៀងអោយមុត ហើយមុខកាំបិតនោះទេឡើងលក្ខះ សំលៀងរួច
ហើយបានគេថាមើលមុតឬទេ ? ខ្ញុំបាទកំហុចទៅអោយគេមើល គេថាបានហើយ ។ ហើយប្រាប់តែ
គេយកទៅបាត់ប្រដែលជាប់ម៉ោង ១០,៣០ ឬ ម៉ោង ១១ បានគេត្រឡប់មកវិញ ពេលនោះខ្ញុំបាទ
ក៏ទើបយកយកប្រដាប់ប្រដា ពេលនោះរួចនឹងគេប្រាប់តែយើងទៅនិងដែលឃើញឈាមកកស្អុំ ខ្ញុំក៏ថា
មី . ឈាមអីកកស្អុំ គេថាកាំបិត ឈាមមនុស្សឬឈាមអី ។ ខ្ញុំចេះតែស្លូត ខ្ញុំបួរាមកក្មួយស្រួសគា ខ្ញុំថា
តារួតពុ ខ្ញុំឃើញថែដវាទេមែចបានឈាមអញ្ជើង ? ឃើញឈាមកកស្អុំ ស្ទើរតែវាក់ដង់ទេកលាមិសុស ។
គារួតថា មី . គេយកទៅវះមនុស្ស បានខ្ញុំថា ចំ ពុទ្ធោខ្ញុំអោយសំលៀងកាំបិតអោយគេ គេយកទៅធ្វើ
អញ្ជើងទេ ខ្ញុំអត់ដឹងថាគេយកទៅសំលាប់មនុស្សទេ គេថាអោយសំលៀងចេះតែពីសំលៀងអោយគេ
ទៅ ។ គេអោយធ្វើពីទៅកន្លែងនេះ ចេះតែធ្វើតាមគេទៅ មានបងម្នាក់គាត់ថាស៊ុំងកម្សត់
ចាស់ហ្ន ? ខ្ញុំបាទថាដាក់ម្សត់ចាស់ គាត់ថាស៊ុំងគេអោយធ្វើការអីចេះតែធ្វើទៅ គេថាមើលក៏ដោយ
ស៊ីក៏ដោយកុំតមាត់នឹងគេ . ចេះតែធ្វើទៅប្រុងប្រយ័ត្នខ្លួនឯងមិនដែលតែបញ្ជើងទេសុំ ។ ខ្ញុំថា ចី .
លោកនេះមានតម្រុតា ដើម្បីកុមារខ្លះក៏ស្តីដែរ កុមារខ្លះទៅអំបោញ ខ្លះអោយខ្ញុំចៅចៅ
ចៅក្មួយ ខ្ញុំក៏ថា ចុះ ក្មួយមិនពីានទៅទេ.. តែក្រុងលោកគេថាខ្ញុំហើយនិងក្មួយត្រូវមិត្តនិស្ស័យ ។
វាថាអោយអញ្ជើងអ៊ុំងកុំទៅខ្ញុំ កុំនិយាយកខ្ញុំតែចូលទៅវាណ្ណជាជាង ខ្ញុំក៏ខ្លាំងឡូមទៅ ហើយចើក្មួយពុ
អស់ហ្នឹងគេចងអោយហ្វាធី អោយស្ទាំហូប គេមើលមុខខ្ញុំរួចគេព្រះទៅគ្រង់នេះបន្តិច គ្រង់នោះបន្តិច
អោយខ្ញុំបើលមកមូលហូបទៅ គ្មាមិនពីានអោយស្គាល់ដែរទេ ។ ហើយចំណែកតាតែខ្លួនខ្ញុំនោះ ពីគេ
ប្រើអោយខ្ញុំធ្វើប្រុងជាប្លយតាខ្លួន ខ្ញុំក៏បានធ្វើប្រុងនោះទៅ ហើយគេយកមកអោយខ្ញុំចិញ្ចឹមជាប្លយតា
ខ្លួន ។ ចៅមើលទៅអាខ្លួនតែក្លួបនេះខិតនឹងដោះអោយស៊ីវាស៊ីទេ មានតែអោយស៊ីបាយ និង ត្រីប្រហើង
ហើយខាខ្លួនតាតែក្លួបហ្នឹងវាមិនស៊ីទេ វាមិននឹងជាស៊ីស៊ីទេ ។ ខ្ញុំនិយាយតាចត្រូវមិនពាក់ទៀមទេ អត់
ក្តុកទេ អត់ក្តុកទេ ពាក្យគេនេះជាគាក្យពិត ខ្ញុំមិននឹងថាវាយកពីស៊ីវាទេ ប៉ុន្តែវាអោយចិញ្ចឹម
ចេះតែចិញ្ចឹមទៅ មានតែអាប្រុងដាក់អោយហូបស៊ីទៅ អាក្មួយតូចតែក្លួបហ្នឹងក៏ចាប់ជាប់ទៅ វាមិន
ចំណេះនោះ អាហ្នឹងមានជីវិតរស់ ។ ហើយកុមារតូចតាចបួនអាហ្នឹង ពីមាយនអញ្ជើងដែរ អត់ដល់

ទីនេះនេះពួកគេទៅអោយបោកដើម្បីឲ្យ ដែលពួកគេទៅក្រៅពីសហករណ៍មានដែលនៅខាង ខ្ញុំក៏បាន ឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែកទៅ ៗ ចេញពីរឿងចិញ្ចឹមគេនិយាយថាមិនអោយនិយាយទីរួមទៅជួយគេ គោរពនៅដែលនៅឲ្យស្គាល់ ខាងមុខកន្លែងដែលគេ អង្គការ និយាយថាខ្ញុំមក ៗ បើចង់ដឹង ថ្ងៃមួយ ពួកគេចាប់ខ្លួនគេ ក៏អោយនិយាយមើលថាគ្រប់ទីកន្លែងទៅកន្លែង ក៏អោយជ័យជម្នះ ពីអោយ នៅដែលស្គាល់ ក៏អោយពួកវាចេញទៅកាន់ស្រុកខាង ពេលនោះនៅក្នុងនោះការងារខ្លាំង ៗ បើមាន ណាដែលពួកវាដើរទៅប្រហារ កាន់ពេលនោះ សម្លាប់ពួកគេក្រោយពួកគេយកទៅខាង គេយក គេមិន ទារុណកម្ម ៗ រឿងទឹកក្នុងគុកនេះដូចជាគ្មានទេមួយថ្ងៃ បើទៅយកទឹកមានមួយដង គេយកមកញ៉ាំ អោយទឹកដោត ក៏ពុងដែលទឹកដែលស្រាប់តែញ៉ាំញាំទៅខាងក្រៅទឹកហើយ ៗ សាវ៉ាំងមានមួយ ភាគ ពីខ្ញុំនៅផ្សាប្រចាំកន្លែង ហើយដឹងទៅក្រោយដើម្បីកិច្ចការ ខ្ញុំក៏ចេះដែលគូររាល់ពេល ចំណាំទៅ នេះដឹងនិយាយពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែក្នុងចង្រៃគុកនេះគេដឹង ក្នុងនាទីផ្សាប្រចាំការនោះនេះ ម្នាក់ទេរឿងរ៉ាវទឹក ៗ ក្នុងទឹកនៅទីនេះ ដែលខ្ញុំមិនអោយបំភ្លេចបានក្នុងអំពី ប៉ុល ពត ខ្មែរទារុណកម្ម មនុស្សជួយពួកគេ គឺជាផលទៅទៀត គឺយើញពាក់ព័ន្ធនឹងដែក ៗ ពេញខ្លាំងចងមនុស្សដែលមានដែក ដែលនឹង ហើយខ្ញុំមើលទៅយើញប្រហុកទឹកកកអកថា ខ្ញុំដឹងតបន្តប្រាប់មនុស្សថា ខ្មែរអោយខ្ញុំទៅ ខ្លាំងណាស់ខ្លាំងគេខ្លាំងរឿង គឺចាប់ម្នាក់ខ្លាំងម្នាក់ គឺខ្ញុំណាស់ នឹង មិត្តចាំងបន្ទាន់ដែលមានដ៏ ការផ្ទាល់ម្នាក់ ដែលភ្លេចភាពសុខការមិនទាន់អោយខ្លាំងខ្មែរទាំងមូល ថាតើបានជាមនុស្សណាស់ ទេ ? បានខ្ញុំទៅឆ្លើយថា នឹង ... នឹងអ្វី ? នឹងថាខ្ញុំទៅដើម្បីជួយបងមិនទាន់ ៗ សួរថា ចូរ មាន នឹងទេ ? ណាស់ថាខ្ញុំអស់នឹងទេ គ្រូនាស់នោះទទួលទារុណកម្ម ឧបមាថា ៦០ ដំណាក់អោយខ្ញុំទៅ ខ្លាំង ៦០ ដំណាក់ទៅ បើខ្ញុំឆ្លើយថាមិនដឹង ខ្មែរអោយណាស់ខ្លាំងខ្ញុំវិញ ៗ ភាពនេះខ្មែរ បញ្ចេះអ្នកដើម្បីទៅក្នុងកន្លែងនេះនៅក្នុងទៅវិញទៅមក បើខ្មែរមិនមានគេមកនេះ ពេល មួយនឹងឆាក់ព្រួតទាំងបាក់ ដែលខ្ញុំខ្លាំង . មានខ្មែរបណ្តាញទៅទៀត ៗ ដូចខ្ញុំដឹងថា គ្មាន ឯងមិនដឹងថាខ្ញុំយកចាប់ហើយដែលខ្លាំងខាងមុខ . ខ្ញុំទៅខ្ញុំដឹងមិនបានយកចុងដំណាក់អោយបរិភោគមនុស្ស ទេ អោយខ្មែរការចាក់ញ្ញាណដំណាក់ ភាពចុងដំណាក់ខ្មែរគ្រូវិជ្ជាទៅហើយ ក៏អោយខ្មែរដែលណាស់ហាមនោះ ដូចកណ្តាលដំណាក់ខ្មែរ ៗ ដែលមិនខ្ញុំមិនដូចខាងចុងទេ នឹកឃើញអង្គការ ខ្ញុំនោះខ្ញុំទាល់តែ ចងដៃ ខ្ញុំខ្លាំងទៅថាថា អោយខ្ញុំរាប់ ដូចខ្ញុំមានទេ ដល់ពេលអោយណាស់រាប់វិញខ្លួន ៣០-៤០ ដំណាក់នោះហោចទេ អោយខ្ញុំខ្លាំងទៀតអោយណាស់រាប់គ្រប់ ៦០ ទើបឈប់ ៗ ហើយបើអ្នកទោសមានគ្នា ៣ នាក់ ខ្មែរអោយ ៦ នាក់ត្រូវវាយចំណុច ខ្មែរអោយម្នាក់ខ្ញុំពីរនាក់ ខ្លួន ទាល់តែគ្រប់គ្នាទាំង ៣ នាក់ខ្លួន ៗ និយាយពីរឿងការងារដើរវិញ ដើម្បីនឹងដើរហើយ ដូចឆ្លើយថាមិនដឹង គឺត្រូវទារុណកម្មហើយ ៗ មានម្នាក់នោះខ្មែរផ្លាស់ដើរចេញ គេទាល់តែសួរថា ដើរត្រូវនឹងទៅណា ? ត្រូវនឹងទេ ? បាទ . ខ្ញុំនឹងបង ... ត្រូវនឹងដើររឿងអី ? ខ្ញុំនឹង ថាពួកបងៗ នៅដើម្បីនៅខាងក្រៅ ហើយអោយខ្ញុំរួច អោយបន្ទុកខ្ញុំរួច អោយដែលរួចខ្ញុំ រួច ៗ ទេ . មិនដែលអង្គការទេ . អញមិនដែលសួរត្រូវដើររឿងបានរួចបានស៊ីទេ . ឆ្លើយទៀត . បាទ . នឹង ... នឹងអី ? ខ្ញុំទៅបានដើរចេញហើយខ្ញុំបាន ... ភាពរឿងខ្លួនខ្ញុំ " ភាគវ៉ា " បាននិយាយ ប្រាប់ខ្មែរនូវដូចហើយនៅពេលដែលខ្មែរស្លាប់ខ្ញុំប្រាប់ថា ត្រូវដើរចេញមិនទាន់អោយគេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយ ចំរុងចិត្ត ទេ ពេលនោះគេនៅអង្គការហើយគេទៅនៅខាងនោះ ក្នុងខ្ញុំនៅខាងនេះ ៗ ដែលផ្សាប នោះហើយខ្លួន ដូចគេអោយខ្ញុំខ្មែរខ្លួន ខ្ញុំនិយាយប្រាប់ថា ត្រូវដើររឿងចិញ្ចឹម ហើយខ្មែរថាខ្ញុំទៅ អីង ? នឹងដើររឿងដើរចេញ មិនទាន់អោយគេហើយបានស្លាប់ប៉ុន្តែក្រៅ ដូចខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់មិត្តៗ ហើយ ៗ ខ្ញុំថា អញ្ចឹង . " ភាគវ៉ា " រឿងនេះខ្មែរទៅដែលចាំងម្នាក់ ភាពនេះនិយាយខ្លួនគាយខ្ញុំថា គឺទាល់ ដែលចាំងណាស់ខ្លួន ពួកខ្មែរមានទាំងអស់គ្នាគ្មានសល់ទេ ប៉ុន្មាននាក់ខ្លួនជាង ៤០ - ១០ - ២០ នាក់ ខ្លួន ៗ ភាគីនិយាយដូចស្នូប្រាប់ហើយ គេអោយខ្ញុំខ្មែរ ១២០ ដំណាក់ ហើយអោយខ្មែររាប់ ១២០ ផ្លាស់ខ្ញុំខ្មែរគ្រប់ ១២០ ហើយ ដូចជើងមនុស្សនោះនោះមិនដែលនេះដែលបញ្ចេញការហើយអោយខ្មែរចូលទៅ

ក្នុងបន្ទប់ ។ ពេលចូលទៅដេកទៀងៗ ខ្លួនហើយ ខ្ញុំក៏មានពេលលង់ប្រចាំក្ងៀ ដែលស៊ីរ៉ែកក៏អ្នកទោស នៅខាងជើញនយកនោះ ក៏ទម្រះទៅអាវ៉ែសាណាបណ្តាលខ្លួនវាទៅ ។ ព្រោះតែយប់ហ្នឹងទូតសង់ស្រឹក ស្រាប់តែហូតអាវនេះ មិនដឹងជាគេយកទៅណាទេ ធ្វើទណ្ឌកម្មនៅមកអ្នកណាទៅណាមកណា ក៏ដឹង ដែកគ្មានដឹងអីទេ ស្រាប់តែស្រឹកទៅឡើងឃើញកន្លែងទទេៗ ទៅឃ្លាតទូតៗ ទៅថាគេយកទៅធ្វើការ ប៉ុន្តែមិនដឹងថាគេយកទៅធ្វើការឯណាទេ ខ្លះគេយកចាំងទ្វារតៗ ទៅ ខ្ញុំឮថា គេយកទៅណាហ្នឹង ? វាថាគេយកទៅស្ទីរ៉ែប្រ ពួករ៉ែងចាំងកល់ម្នាហ្នឹង កន្លែការយកទៅស្ទីរ៉ែប្រព្រោះតែរ៉ែទស្ទីរ៉ែប្រហើយ ។ រនូកចងយកទៅចាំងវ៉ែទៀតៗ ដឹកចុះទៅ អ្នកខ្លះគេដឹងថាគេយកទៅសម្លាប់ទេ តែរ៉ែតលបង្ហាញ ដឹកថា អញ្ញពួកទៅស្ទីរ៉ែប្រ បានទៅយកហើយគុំហើយ ខ្ញុំថាអញ្ញីញ្ញចុះក្អួយ គោយបានលេចភ្លឺមុខចុះ អ្នកខ្លះលើច ញញ្ញីមអស់ដឹងខ្លួនស្លាប់ អ្នកខ្លះទៀតអស់ទោរស្លេក ស្លេកក្អួយថែរ័តយកក្អួយមកគ្រាប់ៗ ចាំង យប់ទៅបាត់ៗ ។ ខ្ញុំបានចែតហ៊ានចូលមកធ្វើការភ្លាម គឺខ្ញុំបានឃើញរ៉ែត ២ នាក់ទទួលទោសចាស់ៗ ដែលបញ្ជាញមករោយធ្វើការ គឺតារម៉ាក តាខ្លូន ហើយនិងខ្ញុំបានឈ្មោះហង់នេះឯង វ៉ែត ៣ នាក់និងតាស់ហ្នឹង ចំណែកតាណាត ចាន់ ម៉ុច គឺហ្នឹងនៅចាំងកល់មិទាន់យកទេ គឺចុះមកក្រោយខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានធ្វើការបានចំនួន ១ វ៉ែបានឃើញតាណាត ចាន់ ម៉ុច គឺចុះមកធ្វើ មុនបង្អស់គឺ ម៉ុច តាម៉ិចចុះមកបាន ៤ នាក់ចាំងខ្ញុំ បន្ទាប់មកទៀតបានណាត ហើយនិងចាន់ៗ ហើយបានមុំ ម៉េងនេះ ភារនេះគឺអ្នកទោសដែលគេយកមកធ្វើការហ្នឹង ។ ខ្ញុំបានបានឃបង្ហើសម្លូចវាហ្នឹង ប៉ុន្តែខ្ញុំទៅថាបងៗ ទេ ពួកកុមារតូចៗ ហ្នឹង ឃូរថា បង . ចុះគេបង្ហើរយកទៅៗ ហ្នឹងគេយកទៅណា ? វាថា គឺគេយកទៅកោយស្ទីរ៉ែប្រណាតា គេកោយស្ទីដីស្ទីអី ទម្ងន់នេះ គេកោយស្ទីដីស្ទីរ៉ែប្រ គេយកទៅកោយស្ទីរ៉ែប្រទណាហើយ ។ គេនិយាយថែតពីរឿងស្ទីរ៉ែប្រហ្នឹងគេ គ្មាននិយាយពីរឿងអ្វីទេ ហើយអ្នកខ្លះក៏មិនដឹងខ្លួនយកទៅសម្លាប់ទេ ។ អ្នកខ្លះទៀតឃើញស៊ីមមិនខ្លួច ហើយ មិនខ្លួចតិកវ៉ែងជង ឃុំចិត្តកិលលួនទៅដោយវ៉ែតថាគោយទៅស្ទីរ៉ែប្រ ឬ កោយទៅសហករណ៍ ឃុំ ចិត្តទៅហើយកណាល់ វ៉ែកលបទ្រើសប្រុសៗ ពេញ៉ែនហើយតែស្ពឺអញ្ញ៉ាង ។ ខ្ញុំបានដឹកថារូបគេរូបអញ្ញទេតុ តែមិនដឹងឃ្មានតែគេនិយាយត្រង់ ។ ហើយខ្ញុំនៅកន្លែងនេះគឺចេះតែធ្វើទៅ ឃើញគេយកចេញ ឬ ចូលបន្តៗ អញ្ញ៉ាងទៅៗ ធ្វើទារុណកម្មឃុំឃាត ។ ចំណែកកុមារតូចៗ ដែលជាកូនរបស់ពួកកម្មាភិបាល ដែលវ៉ាយកមកឃុំចង្កើយផ្តួចជាកុមារ ៤ នាក់ ភារនោះវ៉ាយានបងប្អូនវ៉ា ៥ នាក់ ឈ្មោះតា ផល ដែលគេយកទិញកម្លាយម៉ាយកក្នុងចង្វីនយុំម៉ាងនេះ ។ ខ្ញុំក៏បានថែងកទ្រវ៉ាចាំង ៥ នាក់នេះទូតសង់ថ្ងៃ វ៉ែនោះហើយចេញផ្តួតពីមុកនេះ ។ ខ្ញុំបាននៅវ៉ែនេះបានឮ និង ឃើញថាវ៉ាយកអ្នកទោសទៅឃ្លូរចង្កើយ ឮឃ្លូរតែរ៉ែស្រែកទកចងទករ៉ែម៉ែកឱ្យគេវាយឱ្យ ខ្លះឮឃ្លូរតែរ៉ែស្រែកសូមភាពនេះគឺគេវាយយប់ៗ ចំណែកពេលថ្ងៃគឺ គុកពិសេសរបស់គេនៅខាងកើតនេះ ។ ស៊ាំពេលដែលគេវ៉ែងឃ្លូរខាងក្រៅគេយកមកឃ្លូរខាងក្នុងនេះ ខ្ញុំបានឮឃ្លូរវ៉ែលវ៉ែប្រែតតាមអាគារ ៥ បន្ទាប់មកឮឃ្លូរសវ៉ែប្រែកក្នុងអាគារ ៤ ជាន់ក្រោម ។ ព្រោះ ពេលនោះខ្ញុំបានធ្វើការបង្ហាយប្រវ៉ែហល ២០ ឬ ៣០ ម៉ែត្រខាងក្រោយអាគារហ្នឹង ។ ពេលឃ្លូរចង្កើយ គេបិតទ្វារបង្អួចជិត ឮឃ្លូរតែលវ៉ែប្រែកចាំងយប់ចាំងថ្ងៃឆ្ងួចតែឮអញ្ញ៉ាង ។ ក្រៅពីនោះខ្ញុំឮឃ្លូរក្រុមពួក មិត្តដែលធ្វើការវ៉ែយការឧស្សាហ៍ដែលបង្ហាញទ្វារ នៅអ្នកទោសឃើញវ៉ែតថុកគ្រឿង និង ផ្តួតទឹកវ៉ែក រាល់ថ្ងៃ ។ ខ្ញុំវ៉ែបកណ្តាលទូរទាំងពេលដែលគេឃ្លូរចង្កើយខ្លួនៗ ប៉ុន្តែគេមានទឹកពេញ៉ាទឹកម្ទេសយកមកលាង កោយ ហើយគេញញ៉ាំឱ្យវ៉ាមង្ងៀតៗ គេយកបង់យកមិតត្រង់ទុកប្រវ៉ែហលមួយអាទិត្យ ទើបគេយកលាងកោយម្តង ឬ ២ដង ។ លុះតែវ៉ាញ៉ាំវ៉ាបង្អិចៗ ហើយគេក៏យកទៅឃ្លូរចង្កើយទៀត ធ្វើបៀបអញ្ញ៉ាងវ៉ែត ២ ឬ ៣ ដង ទើបគេយកទៅកាត់ទូក ។ វ៉ែនេះវ៉ាធ្វើប្រយ៉ែតអស់តែចិត្តវ៉ាបង្ហាញម៉ាងយ៉ែកក៏បាន ។ ចំណែកតាវ៉ែ គេអស់វ៉ាយ និង វ៉ែតាត់ទុកគេយកបុណ្យចាក់ក្រចកដើងឬក្រចកដៃ ខ្ញុំដឹងរឿងនេះដោយសារនារីម្នាក់ និយាយប្រាប់ខ្ញុំ ។ មានមិត្តម្នាក់ទៀតនិយាយថា ពេលព្រលប់ប្រវ៉ែហលម៉ោង ៧ ឬ ៨ យប់វ៉ាទៅលួចវ៉ែត នារីៗ មាននារីម្នាក់វ៉ាកោយប្រាប់ចាំងអស់ហើយបញ្ជើរចេញទៅ ។ ហើយមិត្តនោះនិយាយប្រាប់ខ្ញុំ ថា កុំ កុំ អាហ្នឹងគេយកទៅណា ? ខ្ញុំឆ្លើយថា ហ៊ឺ ប្រវ៉ែហលជាគេយកទៅវ៉ាយចោលហើយ ប្រវ៉ែហលជាឧស ឃុំហើយ បានជាគេមិនកោយស្លេកតាក់អញ្ញ៉ាង ។ ខ្ញុំនិយាយនេះឆ្ងួចជាតាបអាកាសបន្តិចហើយ ។

ហើយក៏គាត់យល់ស្របទៅ ហើយនារីខ្លះដែលជាប់ទៅនឹងគេ ខ្លះក៏មានចិត្តល្អ ចិត្តអាក្រក់ ភ្លុកទោស ញ៉ឹងក៏អញ្ចឹងដែរ ខ្លះក៏មានសីលធម៌ ខ្លះក៏មានស្ទើបន្តិចបន្តួចក៏ដោយក្នុងរូបអញ្ចឹងដែរ ។ ដូចជាយាយចាស់គាត់ទ្រូកដាំបាយ ទៅដាយគាត់ឃើញខ្ញុំចាល់អញ្ចឹង គាត់ក៏ថាកុំ កុំ មកយកប្រហុកណេះ ។ គាត់ខ្ញុំប្រហុកដុំឲ្យកន្លះ គាត់ត្រង់តែហើយ ត្រង់ណាខ្ញុំបន្តិចឲ្យខ្ញុំទៅយកទៅហូបទៅ ។ ខ្ញុំបបុះដឹងឃើញអ្នកជាប់គុកញ៉ឹងទៅបើបានប្រហុកហូបខ្លះ ដូចបានយល់ទៅហារនិះអញ្ចឹង វាឆ្ងាញ់ ហើយឆ្ងាញ់ ឆ្ងាញ់ណាស់ចង់ក្លាយទាំងស្លឹកចេកទាំងអស់ទៀត ។ បានថាការរស់នៅនៅនឹងគេពិបាកណាស់ បានស្ទើហូបញ៉ឹងក៏មិនទាន់ហូបពេញមុខដែរ លួចណាត់បានហូបក្នុងទីក្រុងទីស្ងាត់ណោះ ព្រោះខ្លាចឲ្យមកឲ្យដាយចិតឡាំង ម្ល៉ោះហើយហូបក៏ចិតឡាំងដែរ ។ បើអត្តការគេឲ្យហូបហើយក៏ហូបពេញមុខទៅ ។ បើគ្មានងឲ្យវិញក៏ចេះតែចិតឡាំងទៅ ព្រោះខ្លាចអ្នកដែលឲ្យគេនោះមានទោសដែរទៅទៀត ។ ហើយខ្លាចអ្នកដាំស្លនោះគេយកមកទីចុងចរំ ដូចភ្នាក់ញ៉ឹងទៅ ។ ពេលខ្លះបុណ្យ ៗ វាប៉ះរើសហើយទី ។ ពេលបុណ្យទានគេនោះគេបញ្ចូលចែកខ្លាចគេទៅ ចំណែកហើយចេះតែធ្វើការទៅ ។ សល់តែបងប្អូនរាល់ដែលគេឲ្យខ្ញុំបញ្ញាធ្វើការហើយនេះគេឲ្យយល់ ហើយហូបហើយដាំខ្លួនហើយហូបទៅ ។ ចំណែកឯខ្លួនគេយកតែលលសល់ទៅគេហូបមកឲ្យហើយ ។ សម្លនោះមានតែទឹក ៗ ទេ ចុះតែទឹកសម្លនោះមានជាតិ ទៅជារស់ឆ្ងាញ់ ។ ពេលនិយាយតាមសច្ចៈធម៌ មិនបង្កាច់គេទេ ព្រោះភាគច្រើននោះវាជាខ្មែរ ខ្ញុំក៏ជាខ្មែរដែរ គេខ្ញុំនិយាយតាមត្រង់ ។ ហើយពេលបើឈឺស្បៀង គេថាអត់ឲ្យខ្ញុំដាំបាយទេ មានគេយកសម្លមកឲ្យដូចជាចានលាងទីខ្លះការឹកអញ្ចឹង ឲ្យហូបទៅមានបាយនោះ បាយឆ្នាំងណាស់ ពីកហើយថានឹងមានកម្លាំងធ្វើការគេនោះឲ្យប្រឹងធ្វើការងារគេមិនទាន់ស្ពឹកការងារគេទេ ខ្លាចខុសការងារគេដែលថាលេចឲ្យប្រឹងធ្វើការទៅ មិនថាយប់មិនថាថ្ងៃ ឲ្យតែគេប្រើប្រធរដែល ធ្វើរហូតទៅ ទបរដែលធ្វើត្រូវតែធ្វើកន្លងញ៉ឹង ។ ធ្វើការហើយសល់ខ្លាំងញ៉ឹង គេយកខ្ញុំទៅកន្លែងផ្សេងទៀតទៅ ។ សល់តែបងប្អូនសំរាលមក គេអត់ធ្វើអញ្ចឹងទៀតទេ គេឲ្យខ្ញុំនឹងទៅកន្លែងមួយញ៉ឹងទៅ ទៅដល់បន្ទប់ការទៀងទៅបន្ទប់ការគេឲ្យទៅបន្ទប់ញ៉ឹង ពួកអ្នកធ្វើជាយួនទៅប្រាប់ថាមានគេចាក់សោរពីក្រៅគេអត់ទំលាក់ទេ ។ ឲ្យហើយនិយាយលេងហើយបាន បុរីខ្លួនឲ្យហើយនិយាយចំពោះលាក់ដដែល ហើយលេងគ្នាឯង ហើយគេសួរថាហើយហើយលេងសប្បាយ ឬទៅហើយថានិយាយលេងពីរទៀងធ្វើការ ធ្វើការគ្នា ៗ ហើយអញ្ចឹងនិយាយលេងទៅ ភាញ៉ឹងគេនិយាយអញ្ចឹងដែរ ។ កន្លែងទារុណកម្មត្រង់ទីខ្ញូមនេះខ្ញុំបានចកចាត់ហើយឃើញត្រើមតែម្ដងញ៉ឹង ត្រូវទារុណកម្មទឹកកកខ្ទះកខក់ ត្រង់ហើយឃើញបញ្ឈរទឹងទីខ្ញូម ខ្ញុំហើយប្រជុំក្នុងភាជទឹកខ្ញុំមិនបានឃើញទេ ។ បានប្រាប់ថាតែឃើញទោភាជទឹកដាក ។ ហើយញ៉ឹងតែមាត់ បុរីខ្លួនកន្លែងទាបទេ មិនដែលកន្លែងខ្ពស់ទេ ភាជទឹកញ៉ឹង ទឹកពេញ ៗ ល្មើរ នៅជិតមាត់នោះ ដីថាទឹកកកខ្ទះកខក់ ភាយគុណ្ឌនោះស្រអាប់ចេញក ៗ ខ្ញុំមើលយកជិតដល់ គេដាក់ចូលមកក្នុងបន្ទប់ភាគារ ១ ច ១ ញ៉ឹងទៅ ។ គេឃ្លាំទៅហើយខ្ញុំក៏នឹងឃ្លាំចេញតាមទ្វារក្រោយទៅធ្វើការទៅ ។ ភាគាមាននៅងទាំងអស់ ដែលខ្ញុំបានឃ្លាំមកមុនគេបង្អស់ ។ នៅងមានត្រើមតែជាប់ក្រោមទេ ដល់ចុង ឆ្នាំ ១៩៧៧ គេឲ្យធ្វើទាំងហើយទាំងអស់ ព្រោះមនុស្សចេះតែមានចោលផ្លូវចំណាត់ស្លាប់ខ្លួន តែភាគាទាំងអស់បានថាឲ្យចង្អូលហើយញ៉ឹង លួចខ្លាចងជាប់ទាំងអស់អញ្ចឹង ព្រោះចេះតែចោលផ្លាស់ខ្លួនមកទាំងទ្វារទាំងប្រម៉ាត់ញ៉ឹងមក ។ ពេលដែលបំរះស្រះចេញទៅសួរចង្អើយនោះ មិនថាល្អមិនថាស្អើរទេ វាចោលគីហើយនោះមក ។ ពួកវារស់រះនៅងនោះចេញនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៨ គេភាគាញ៉ឹងវារស់រះភាគារ ភា ១ ច ១ ល ញ៉ឹង ហើយភាគា ល វាទុក ។ ភាគះវារស់រះចេញក្នុងខេត្តបាត់ដំបងមាតី... នះមិនដឹងជាអ្នក បុរីខ្លួនវារស់ទៅមិនចាស់បានស៊ីទេ ក៏នៅមាត់ទាន អញ្ចឹងទៅដាយវារស់ឲ្យកចាត់ហើយ ។ ពីចេញភាគារនេះជំងឺជាបន្តិចៗ ៗ ដូចភាគារល ដែរ តែវារុះនៅចុងឆ្នាំ ១៩៧៨ ។ ពីពួកចិត្ត ៗ ដែលគេធ្វើការនៅទីនេះជាអ្នកទុះទេ គេទុះហើយគ្នាទេ គេសាងលង់ក៏គ្នាតែដែរ ។ បុរីខ្លួនបងដែលគេនះឈ្មោះតាចាក់ជាអ្នកទោសតាត់អ្នកជ្រា បុរីខ្លួនតាចាក់តាត់ក៏ចាត់ទៅឲ្យបូលញ្ចឹងគេ មិនដឹងជាទៅណា ទេក៏មិនដឹងឈ្មោះក៏មិនដឹង ។ គេយកទៅ

ហើយនៅឆ្នាំ ១៩៧៥ ដោយពួកវាថា អាចនៃក្បត់ អាចោរក្បត់ ខ្ញុំឃើញគេចាប់បន្តបន្ទាប់ ។ នៅកំពង់សោម ឃើញតែកម្មាភិបាលរបស់វា ចាប់ចុះចាប់ឡើង ។ ខ្ញុំក៏យកចិត្តទុកដាក់នឹងរឿងនេះទេ ព្រោះយើងជាកម្មករចាស់គ្មានរឿងអ្វី នឹង ក្បត់ទេ ។ មានមួយថ្ងៃមិត្តរបស់ខ្ញុំម្នាក់ដែលនៅក្រុងកំពង់សោម ដែលធ្លាប់ចូលព្រៃតស៊ូនោះបានមកជួបខ្ញុំសុំលាខ្ញុំ ទៅធ្វើការនៅក្រុងភ្នំពេញ ។ គាត់ថាគាត់ទៅធ្វើទូត ខ្ញុំក៏បានជូនពរ សព្ទសាធុការ ចំពោះគាត់អោយបានជ័យជំនះចុះ ។ ហើយគាត់ផ្តាំខ្ញុំអោយយកចិត្តទុកដាក់ធ្វើការជូនអង្គការស្អីហ្នឹងទៅ ។ ខ្ញុំតែងតែនិយាយតបទៅគាត់ថា : "ខ្ញុំដាក់ចិត្តដាក់ថ្លើម ហើយជំរុះអោយអស់នៅរឿងចាស់" ហើយគិតតែពីរឿងបដិវត្តយើងទៅចុះ ។ សព្វថ្ងៃ ខ្ញុំគ្មានការចង្អៀតចង្អល់ទេ ចេះតែធ្វើការជូនអង្គការទៅ ។ ចំនួន ១០ ថ្ងៃក្រោយ ស្រាប់តែគេមានមេទីញពិសេសមួយ គេប្រកាសក្តែងៗ ថា : ជននោះគឺជាជនក្បត់ជាតិទៅវិញ ។ គេបានយកទៅកំទេចចោលទៅហើយ ។ ខ្ញុំមានការភ័យខ្លាចព្រួយបារម្ភមែនទែន ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំក៏គិតថា "ហ្អើយ រឿងហ្នឹងជារឿងរបស់គេទេ" ។ ខ្ញុំក៏គ្មានអារម្មណ៍អ្វី ចេះតែធ្វើការទៅ ហើយពេលនោះពួកវាបានស្នើខ្ញុំអោយរកគ្រួសារ ។ ហើយក៏សួររកគ្រួសារខ្ញុំ វាសួរថា តើគ្រួសារខ្ញុំហ្នឹងនៅឯណាវិ ដែលរស់នៅភ្នំពេញនៅឯណា ? ព្រោះអង្គការគេបានចាត់ចែងថា បើអ្នកណាមានគ្រួសារនៅឯណា អោយយកត្រឡប់មកវិញ ? ។ ខ្ញុំបានប្រាប់វាថា "គ្រួសារនៅភ្នំពេញនៅផ្លូវលេខប៉ុណ្ណោះៗ តែពេលចេញពីភ្នំពេញហ្នឹងខ្ញុំមិនដឹងជាចេញទៅណាទេ" ។ ពួកវាថា "ពួកវាហ្នឹងចាត់ចែងគ្នាវាអោយដើររកគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ បើមិនឃើញទេអង្គការនឹងរៀបចំគ្រួសារអោយខ្ញុំ" ។ ខ្ញុំមិនសូវគិតទេរឿងនេះ ព្រោះពេលនោះខ្ញុំមានអាយុជាង ៥០ ឆ្នាំហើយ ខ្ញុំគិតតែបំពេញភារកិច្ចជូនបក្សចុះ ។ ស្រាប់តែថ្ងៃមួយគេហៅខ្ញុំមកប្រជុំមានគ្នាប្រហែល ៧០-៨០ នាក់ លុះប្រជុំរួចអាមេធំវាបាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា "អង្គការបានស្នើយករូបខ្ញុំទៅសម្លាប់ចោល ២ ឬ ៣ ដងហើយ តែមានគេតវ៉ាច្រើន គេថារូបខ្ញុំបានបំពេញភារកិច្ចជូនអង្គការបានច្រើនណាស់ ហើយខ្ញុំគ្មានធ្វើអ្វីប្រឆាំង នឹង បក្សទេ ។ម្យ៉ាងទៀតបានបង្រៀនពួកវា មិនដែលឈប់សំរាក មិនដែលឈឺ ទោះបីវ័យខ្ញុំចាស់ណាស់ទៅហើយ គឺខ្ញុំខិតខំធ្វើការ ។ ដូច្នេះគេសុំល្អូមពរ កុំអោយយករូបខ្ញុំទៅសម្លាប់អី ។ ហេតុនេះអង្គការបានលើកលែងមិនចាប់រូបខ្ញុំ ។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក អង្គការលែងប្រកែកប្រកាន់ទោសទៀតហើយ លែងអោយគេតាមដានខ្ញុំទៀតហើយ ។ ខ្ញុំក៏ថ្លែងអំណរគុណចំពោះគេពេលនោះ ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏ភ្ញាក់ខ្លួនព្រឺត ឃឺ.តើ ប្រសិនណាគេយកអញទៅសម្លាប់ជាមួយគេឯងហ្នឹង អញគ្មានដឹងរឿងទាំងអស់ ហើយខ្លួនខ្ញុំក៏មិនដែលដើរចេញទៅធ្វើការទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកណាដែរ សូម្បីតែ ៥០ ម៉ែត្រ ពីកន្លែងធ្វើការក៏មិនដែលផង ។ ពេលនោះក៏ខ្ញុំមិនមានទស្សនៈអ្វីដែរ គិតតែក្នុងចិត្តថា បើសិនណាគេយកទៅសម្លាប់ក៏សម្លាប់ទៅចុះ ព្រោះការរស់នៅវាវេទនាណាស់ពេលនោះ ។ វាគ្មានសេរីភាព មិនដឹងថាការរស់របៀបជាមនុស្សយ៉ាងម៉េច- វាដូចជាទាសករ ហើយថោកជាងទាសករទៅទៀត ។ តម្លៃជីវិតមិនស្មើ នឹង សត្វមាន់ ឬ សត្វឆ្កែមួយផង ។ គឺជីវិតមនុស្សវាថោកដល់ប៉ុណ្ណឹងទៅហើយ ដូច្នេះតើរស់នៅជាមួយមនុស្សធ្វើអីទៀត ។ ថ្ងៃមួយប្រហែលជាក្នុងខែ ២-១៩៧ ពេលហ្នឹងគេហៅប្រជុំ គេហៅតែកម្មករចាស់ៗ អោយចូលប្រជុំ ។ តែខ្ញុំគេអត់ហៅចូលប្រជុំទេ ខ្ញុំឆ្ងល់ដែរ យើងទាំងអស់គ្នា ៥ នាក់ ។ ហេតុដូចម្តេចបានជាគ្នាខ្ញុំ ៥ នាក់មិនបានចូលប្រជុំ យើងខ្ញុំកាន់តែឆ្ងល់ ? ។ ពេលប្រជុំរួចគេត្រឡប់មកវិញកម្មករចាស់ៗទាំងអស់ថា អង្គការមានការបត់បែន គឺមានការផ្លាស់ប្តូរខ្លះ គឺទៅធ្វើការនៅរោងចក្រនៅភ្នំពេញ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អង្គការត្រូវតែយកកម្មករចាស់ៗ មួយចំនួន ទៅធ្វើការនៅរោងចក្រទីក្រុងភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំថា : ហ៊ឹះ ចុះយ៉ាងម៉េចគេមិនហៅគ្នាខ្ញុំ ៥ នាក់ទៅប្រជុំផង ។ គេថា : ចុះ. មិនចូលទៅប្រជុំ " ។ ខ្ញុំថាទៅប្រជុំយ៉ាងម៉េច បើគេអត់ហៅផង ។ ខ្ញុំរឹតតែឆ្ងល់ក្នុងចិត្តបន្តទៅទៀត ។ ព្រឹកថ្ងៃស្អែកឡើង ខ្ញុំមានស្គាល់អ្នកបើកបរម្នាក់នៅក្នុងជួរ ប៉ុល ពត គាត់ស្រឡាញ់ខ្ញុំណាស់ ។ គាត់មានអាយុចំណាស់ខ្ញុំដែរ គាត់ចេះតែនិយាយថាអាណិតខ្ញុំណាស់ ម៉ែឪៗ ឃើញតែខ្ញុំធ្វើការខ្លាំង ហើយជាអ្នកមាន

តទៈវិជ្ជាច្រើនទៀតផង ។ គាត់បានខ្សឹបប្រាប់ខ្ញុំថា " កុំៗ អង្គការបានបញ្ជា យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់បំផុត ថាត្រូវតែកកម្មករចាស់ ពួកចាស់ៗ ធ្លាប់រកាយចេញរកាយអស់ ហើយរកាយកុំឲ្យធ្លាប់ជិតខំបង្រៀន កម្មករថ្មីធ្លាប់រកាយបានសំណើការ ។ ហើយបើពួកថ្មីធ្លាប់រៀនបានសំណើការទៀត គេដកយកទៅរៀន ទាំងអស់ហ្នឹង ។ គឺគេយកទៅធ្វើការនៅក្នុងរោងចក្រ ដូចហើយអង្គការក៏ដកចេញដែរ ។ ខ្ញុំថា : "ដកទៅណាក៏ដកទៅចុះ" ហើយ ប្រលចតែអង្គការចាត់តាំងទៅចុះ ខ្ញុំគ្មានប្រកែកប្រឆាំង អីទេ ? ។ ខ្ញុំបានតាំងចិត្តដូចហើយ ខ្លួនខ្ញុំមានតែរៀនវិជ្ជាមកជួយធ្វើការជូនអង្គការហើយ ចេះតែទៅ តាមប្រលចតែអង្គការធ្វើចាត់ឲ្យទៅណាក៏ទៅចុះ ។ ខ្ញុំនិយាយដូចប្រហែល ៥-១០ ថ្ងៃទៀត ទៅគេ ប្រជុំផងទៀត ហើយខ្ញុំ ៥ នាក់អត់បានទៅប្រជុំទេ ។ ខ្ញុំភ្លាំទៀត ។ ប្រហែលម៉ោង ១២ យប់ ពួកវាបានត្រឡប់មកវិញ ពួកអស់ហ្នឹងបានខ្សឹបប្រាប់ខ្ញុំថា ព្រឹកព្រលឹមនេះខ្ញុំប្អូនផ្លាស់ហើយ ព្រោះ អង្គការបានផ្លាស់ខ្ញុំទៅភ្នំពេញវិញ ។ ពេលនោះខ្ញុំខូចចិត្តណាស់ ខ្ញុំអីក៏កក្តៅខ្លួន គេឯទៀតចេះ ក៏គេបានទៅភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំមានគំនិតមួយ បើសិនជាបានមកភ្នំពេញ ក្រែងបានជួបប្អូនខ្ញុំផង ឬក៏ ក្រែងលោ ឃើញស្រុកលោក បងប្អូន កូនចៅ ។ ព្រលឹមឡើងគេទាំងអស់គ្នាក៏បានហៅឈ្មោះខ្ញុំទាំង ៥ នាក់ ឡើងឡានចេញទៅ ហើយទាំងអស់គ្នានៅសល់តែ ៥ នាក់ហ្នឹង ។ កម្មករទាំងអស់នោះប្រហែល ៥០-៨០ នាក់ គឺគេដកចេញគ្មានសល់ម្នាក់ទេ ។ ចាប់ពីថ្ងៃនោះមកក៏ខិតខំបង្រៀនគេបន្តទៅ ទៀត គេថែងថែរកាយខ្ញុំបង្រៀនពួកគេតាមរបៀបកម្មវិធីបង្កើតនោះចាប់ចប់ cours accéléré

។ ចេញពីរកាយគេទាប់ចេះ ចាប់ផ្ដើម គេនិងពួកកម្មករទាំងអស់ហ្នឹងទៀត ហើយចុងជាឥតខ្ញុំមកភ្នំពេញដែរ ។ ខ្ញុំគ្មានបានគិតគូរស្អីជាថ្មីទេ បើវាទៅដល់ណាក៏ដល់ទៅចុះ ។ ប្រាប់តែដល់ពេលជិតចូលឆ្នាំថ្មី ខ្ញុំឃើញគេចាប់កម្មាភិបាលធំៗ អស់ហើយនៅកំពង់សោម គេបាន មកភ្នំពេញ ។ ខ្ញុំក៏សួរគេថា រឿងអី ? ដែលគេចាប់ហ្នឹង ? អ្នកខ្លះថា កុំនិយាយអានេះជារឿង គេទេ ។ ហើយកុំចង់ដឹងអី ខ្ញុំឮដូច្នេះខ្ញុំក៏គិតថា ដូចជាមិនស្រួលទេ បន្តិចចាប់ៗ គេចេះគេចាប់គេលាយ ទាំងហើយខ្ញុំដែរ មិនដឹងជាយ៉ាងម៉េចទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសង្កេតឃើញទឹកមុខពួកកម្មករទាំងអស់ដែលធ្វើការ ក្នុងរោងចក្រនោះមានទឹកមុខមិនសប្បាយទេ ។ ម្នាក់ៗគឺមានទឹកមុខស្រពោន ខុសពីមុនតែម្ដង ។ ខ្ញុំក៏បានសួរថា តា ព្រោះចក៏បានជាពួកហ្នឹងមានអាកប្បកិរិយាស្រងូតស្រងាត់យ៉ាងដូច្នេះ ? ។ឆ្លើយថា ហ្នឹងគ្នា អស់ហ្នឹងហើយមិនដឹងយ៉ាងម៉េចទេ ? មិនដឹងជាថ្ងៃណាវាចាប់ហើយទេ ? ។ដែលការធ្វើនេះដូចមិនស្រួលទេ លក្ខថ្ងៃនេះគេចាប់បន្តបន្ទាប់ ។ នៅក្នុងរោងចក្រហ្នឹង មេធំ ពុចន្លងប្អូនប្រុំនាក់ កម្មករនៅសល់ ខ្លះៗ ក៏ចាប់អស់ទៅទៀត ឥឡូវនៅសល់តែហ្នឹង ឬមួយក៏គេចាប់ហើយនឹងនៅឬមួយយ៉ាងម៉េច ? ប៉ុន្តែ ខ្ញុំជាកម្មករចាស់ខ្ញុំគ្មានរឿងនយោបាយអីទេ ខ្ញុំគិតតែធ្វើការទេ ។ ដូចបាល់ឆ្នាំមក ខ្ញុំមានជំងឺ ខ្ញុំបាន ទៅលំហាកពេទ្យ នៅក្នុងពេទ្យនោះគឺខ្ញុំបានស្គាល់គេ ព្រោះពួកពេទ្យនោះបានពីងឲ្យខ្ញុំផ្ញើនេះ ផ្ញើនោះឲ្យ ។ពួកគេក៏បានយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយខ្ញុំ តាំងតែពីឆ្នាំ ៧៧ ៗ យកមកដាក់ឲ្យខ្ញុំ ។ពេលនោះ ខ្ញុំមានជំងឺក្រពះ ជាជំងឺរបស់ខ្ញុំជាយូរណាស់មកហើយ ។ ពេលនោះក៏មានជំងឺគ្រុនចាញ់ផង និងជំងឺ ប្លាស្ទិចបានទៀត ។ ខ្ញុំក៏បានដេកពេទ្យអស់រយៈពេលជាងកន្លះខែ ។ នៅក្នុងពេទ្យខ្ញុំក៏បានសង្កេតឃើញ ថា មានអ្នកខ្លះពេទ្យចាក់ថ្នាំឲ្យរបួសដល់មិនដែលមិនដឹងខ្លួនអស់ ។ ខ្ញុំក៏រិតតែភ័យទៀតព្រោះខ្លាច ចាក់ថ្នាំទៅនាំឲ្យខូចដែលខូចដឹងអញ្ចាំងនីវ៉ូហើយ ។ ព្រាប់តែថ្ងៃមួយនោះ គេចាក់ថ្នាំឲ្យខ្ញុំ ខ្លួប ហើយដឹងខ្ញុំម្ដងពីរដែលខ្ញុំភ័យហើយភ័យ ។ លុះឡើងតែរឹងខ្ញុំត្រូវកាត់ឈើប្រត១០បន្លុ គឺខ្ញុំស៊ីតែលងខ្លួប តែម្ដង ។ ខ្ញុំចំណុចទឹកភ្នែកនៅមកស្ដី អស់រយៈពេលជិតមួយខែ ទើបបាត់ពីរដឹង ។ ប៉ុន្តែដែលបានញ្ញៀខ្ញុំ តែងតែមកលួងខ្ញុំ ថាអ្នកណាមកចាក់ថ្នាំឲ្យយ៉ាងដូច្នេះ ។ ខ្ញុំថានារីម្នាក់ឈ្មោះនាងនោះនាងអញ្ចាំងដូច អញ្ចាំងមួយ ក៏ពិនិត្យមើលកន្លែងដែលចាក់ ហើយក៏ដឹងថានារីនោះចាក់ខុសកន្លែង ។ គេក៏ទៅ នារីហ្នឹងទៅធ្វើទារុណកម្ម មិនដឹងរបៀបយ៉ាងម៉េចទេ ។ របួសដល់ទៅពីរឬបីថ្ងៃហ្នឹងទៅ ខ្ញុំលែង ឃើញនារីនោះមកទៀត ។ ក្រោយមកទៀតគឺខ្ញុំជាសះស្បើយទៀត ទៅរដកពេទ្យម្ដងទៀត

..១១..

តៗ ទៅ ។ ខាងលោកចូលមកទីនេះម្ដងៗ មិនទៀងទេ ជួនកាល ២ ឬ ៣ ឡាន ក៏មានជួន ១០ឡាន ដឹកទំនិញសំភារៈនេះមានគាត់សញ្ញាខ្មាំងដែលយកចាំងឡានៗ ។ ដើម្បី ១០ ឡានចូលមកនេះមាន កំប៉ុង ហើយទៀតទៅអាវុធ គា ហៅអោយសាក់ម៉ៅឲ្យនៅតាមមាត់ទ្វារចាំងអស់ រួចអោយចូលទៅ ក្នុងបន្ទប់ទ្វារបិទ ។ គេចូលបងរីកម្តងហាក់ក្តារ ដល់ចង់ចាំង ១០ ឡានហ្នឹងហើយ ចេញវិញទៅ វិញចាំង ១០ ឡាន ។ ឡានមកបន្តៗ ចាំងយប់ចាំងថ្ងៃ ធ្វើរឿងដែលមាន ៣ ដងពេលគេស្លាប់ហ្នឹង ខ្ញុំបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែក ប៉ុន្តែត្រង់គេយកទៅណាខ្ញុំមិនឃើញទេ ។ ចូលមកក្នុងគុកនេះពួកចាំងនោះ អត់បាយចំណី អត់បងប្អូនទេ ធ្វើដោយវិធីមានទោសមានការទំនាក់ទំនងគ្នាខ្ញុំចត្ ។ ដល់ពេល ទើបឃើញពួកអាការប្រកបប្រុស ដួយស្បៀងប្រាប់ដែលចងចុះមកវិញទាំងអស់ អត់បានឃើញបចំណីអោយទទឹងចុះមក វិញទាំងអស់ ។ កាលដែលគេថា ណោ ភីម បងប្អូនអ្នកទាំងនោះខ្ញុំបានឃើញដែរ ។ ចំណែក ជនបរទេសខ្ញុំបានឃើញដែល ២ នាក់ទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងជាសាលាដែលទីនេះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានទៅជិត ហើយណាក៏ប្អូនគេដែរ ជួនកាលគេយកមកអាហារនេះ ជួនកាលគេយកមកអាហារនោះ ។ ពីរសិបគេយក ទៅប្អូនខាងក្រៅទេដល់ពេលគេទើបហើយជួនគេប្អូនខាងក្នុង ជួនខាងគេប្អូនខាងក្រៅ ។ ចំពោះរឿង ប្អូនចប្ដីអ្នកទោសជនជាតិបរទេសខ្ញុំបានឮនិយាយថាល. មនុស្សបកប្រែភាសាម្នាក់ឈ្មោះតាសានិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា ពេលដែលប្អូនចប្ដីជនបរទេស ២ នាក់នោះមានតាំងពីកំពង់សោម ទឹកនោម ឯទេវស្ដីងងក់ រំពាត់ ឯទេវស្ដីង ។ ពួកភាពនេះ ខ្ញុំបានប្អូនជនបរទេសចាំងពីរនោះថា ដើម្បីជួនការពារ ? បានអ្នកចាំង ២ នាក់ហ្នឹងគេបញ្ចូលយកទីកំរស្តីងងក់ គេមិនយករបស់ទេរឿងនោះទេ ។ ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានណាក់ប្អូនអ្នកបកប្រែ ភាសានោះតទៅទៀតដែរ ព្រោះខ្លាចអាស់ហ្នឹងចោទខ្ញុំថាជាអ្នកយកការដើម្បីអ្នកនេះ ពីអ្នកនោះ ព្រោះពួកវានៅដែកស្រួ នោះដែរ ស្ទើរតែឃើញគ្រាន់តែចិត្តបត្ ប្អូនគ្នាបានតែបញ្ចឹង ។ កំពឹងដែល ខ្ញុំបានបំភ្លេចមិនបានក្នុងខ្លួនខ្ញុំ គឺចាំរូបភាពដែលអ្នកទាំងបានស្លាប់ហើយនូវខ្ញុំបានដែលនៅផ្លូវណាយ ខាងនាក់គុក ប្រចាំក់ខ្ញុំហើយ ហើយខាងយកប្រពន្ធកូនខ្ញុំមកស្ដីបទៀត ។ មានថ្ងៃមួយពេលដែលខ្ញុំដើរមកក្នុងបន្ទប់គុក ទួលស្លែងនេះនៅអាគារ ឃ នេះពេលដែលខ្ញុំបានទៀងទៅដើរ ខ្ញុំបានក្រឡេកឃើញកូនស្រីខ្ញុំម្នាក់ ខាងទាជាមួយកូនពៅគណៈម្នាក់ទៀតខ្ញុំមិនស្គាល់ដែរកំពង់ប៉ុនត្ កូនខ្ញុំសោកស្ដាយខ្លួនតាក់ទៅការខ្មៅ យ៉ាងក្រាតបាត កូនខ្ញុំខ្វះអាហារដើម្បីខ្ញុំពេលដែលខ្ញុំឃើញភ្លាមខ្ញុំក៏ចុចរឹក អាខ្មៅខាងឃើញខ្ញុំទូចខ្វះខ្សែ ក៏ស្ទុះដែលគេយកខាងខ្ញុំមួយដំបងតំាង ។ ខាងថាដែលឃ្វើរមើលអីអាចោរប្រាំយ ខ្ញុំបានស្រក់ទឹកភ្នែកមាត់ព្ រួចខ្ញុំក៏ដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់ខ្ញុំទៅ ។ គេនេះហើយដែលខ្ញុំបំភ្លេចមិនបានក្រង់រឿងអាពាហ៍ខ្មៅខាងសម្លាប់ ក្រុមគ្រួសារ ក៏ដូចជាប្រជាជនទូទាំងប្រទេសដែរ ។ ទោះបីជាខ្ញុំស្លាប់ ហើយទៅចាប់កំណើតជាតិថ្មី ក៏ខ្ញុំមិនបំភ្លេចបានដែរ ។ អាខ្មៅដែលវាខាងខ្ញុំនេះឈ្មោះខាងខ្ញុំមិនស្គាល់ទេ ប៉ុន្តែបើខ្ញុំឃើញមុខ ខាងនៅថ្ងៃណាមួយខ្ញុំស្គាល់ខាងច្បាស់ណាស់ ។ ឈ្មោះដែលតា ឌុច ក៏អាខ្មៅនេះខាងខាងក្បាលណាស់ និង ដំបងដែរ ខាងលាហាវណាស់អាខ្មៅហ្នឹងខាងគ្មានពិចារណាទេកុលសកក្ដួទេ ខាងចង់ធ្វើបាបមិនចំពោះ អ្នកណាម្នាក់ទេ ខាងសឹងតែធ្វើបាបគេដើកដែលងួយទៅកដែលងួយស្រេចដែលចិត្តខា១ ។ ដល់ពេលថ្ងៃជិតដាច់ ខ្ញុំបានដឹងថា ខាងយកកូនប្រពន្ធខ្ញុំទៅសម្លាប់ ។ នៅពេលជិតដាច់នេះពួកខាងដើរចុះដើរទៀង ប្រកបដោយទឹកមុខមិនរីករាយហើយអ្នកទោសដែលពួកខាងបញ្ចាញទៅអស់ គឺនៅចុងឆ្នាំ ១៩៧៨ - ៧៩ នៅក្នុងទីគុកនេះមានសភាពស្ងាត់ស្ងៀម ។ ខ្ញុំចេះតែឆ្ងល់មើលទៅគ្មានអ្នកទោសគ្មានអ្នកយាមទេ ឃើញទៅនៅល់បន្តិចបន្តួច ។ អ្នកទោសចាំងនេះទើបដែលជាប់មកក្រោយ ពួកមកប្អូនចប្ដីយ ។ ចល់ ពីងថ្ងៃទំនាស់បញ្ចប់ គេយកខ្ញុំចេញទៅ ហើយអ្នកទោស ១៥ នាក់នេះគេសម្លាប់ចោលនៅកន្លែង នេះទៅ ។ ដែលគេយកខ្ញុំទៅ គេអោយទៅណាក់នៅបឹងជប៉ុន រួចទៅដើរងក នៅតឹងដើង ងក ។ សកាលការវាយលុកនិងដាច់មួយអាទិត្យនេះគឺ ថាមានគ្នាខាងហ្នឹងដើរចុះទៀង ខាងជញ្ជានយកពីព្ រែគ្នាខាងហ្នឹង ខាងនៅអ្នកខាងនៅដែលយប់ស្ងាត់ ខ្ញុំនៅខាងក្រៅ ខាងនៅខាងក្នុង អត់អោយខ្ញុំដឹងខ្ញុំឃើញទេ ។ ពេលខាងបង់អាកសីពត្ថនីទៅចេញទៅ ខាងគត់អោយដើងដឹងដែរ ខាងនៅមិនអោយដើងដឹងទេ ខាងនៅ ទបៀបល្បាត់មានរបៀបរៀបរយខាងប្រយ័ត្នណាស់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសំរត់ត្រង់ខ្ញុំចូលមកណាក់វិញ ខាងល្បាត់ចនុចអស់

វាចុកថែត ១ អាគារទេ នៅពេលដែលបន្តិចបន្តួច ៣ , ៥ , ១០ នាក់ នៅអាគារដែលខ្ញុំនៅហ្នឹង គឺ អាគារដែលមានល្វល់បន្លា ។ ខ្ញុំឮពួកមានដំណឹងផ្ទាល់អង្គការដែល មាននិយាយថាត្រូវចាប់កាំភ្លើង ហ្នឹងវាយកងទ័ពណាទៅទាំងណា ប៉ុន្តែពួកមិត្តម្នាក់ប្រាប់ខ្ញុំថា ទំនេរនេះទីបួរ ខ្ញុំពួកនឹក ថា ស្រុកខ្មែរមានក្រុមទៀតប្រែប្រួលទៀតហើយ នឹកឃើញអង្គការគាត់ដែលនិយាយពីរបបទាំងឡាយទេ មិនមែននិយាយខ្លាំងទេ ។ ហើយនឹកឃើញថាខ្លាចគេយកទៅសម្លាប់ទៅទៀត ដែលស្រួលមិនស្រួលគេ យកទៅសម្លាប់ចោលអស់ម្តងហ្នឹង ។ ប៉ុន្តែមុខបុណ្យគេចេះស្មានបញ្ហាឲ្យសំណាប់ដែល គេឲ្យនៅទីនេះ ទៅ ។ បើគេឲ្យសំណាប់គេសំណាប់ទៅហើយ គេយកទៅអស់ទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែគេចុកឲ្យខ្ញុំនៅ ចង្កេះ ១៥ នាក់ក្នុងកន្លែងហ្នឹង ចិច ខ្ញុំ ចាន់ ណាត ហើយហ្នឹងអ្នកល្បួរចរន្តយកហ្នឹង បង ពួគេអ្នកបក ប្រែខ្មែរ ហួន ពូរាំងក៏ហ្នឹង ។ សំរុំរីគេបណ្តើរចេញទៅ ចុះទៅក្រោយប្រដាប់អង្គាងទៅនៅ ចាប់ហ៊ឹង ខ្ញុំរួតក្រទៀតក្បួយជ័ក្លត ឃើញប្រមាត់គេចង ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានយ៉ឺលហួរទេ ។ រឿងរ៉ែក ៧ មករាក្នុងគុកនេះញាត់គ្នានទេ គ្រាត់ដែលរឿងរ៉ែកនឹងកញ្ចាំទាហាន ៗ ចកភ្ញាក់ត្រង់ចុះត្រង់ចៀង ខ្ញុំក៏ពិបាកចិត្ត កញ្ចាំទាហានចូលមកខ្ញុំមិនហ៊ាននឹកនឹកយើងទេ ឮដែលនេះឯង ៗ នៅពេលហ្នឹង ខ្ញុំកំពុងដែលរ៉ែ កី ៗ នៅកន្លែងហ្នឹង តាមខ្ញុំគិតទៅកញ្ចាំទាហានប្រហែលជា ២ ៣ ក៏មិនដឹងទេ មិនហ៊ានមើល មើលទេនៅខាងក្នុងនេះ ឮសូរការស្លឹងត្រចៀកត្រាំង ៗ ។ ឮយឺតៗពួនទៅក្រការចូលមកភ្លាំ ត្រង់ ត្រាំង ៗ ប្រហែលជា ១០ នាក់ឬ ១៥ នាក់ដូចគ្នាត់ស្ងៀមទៅ ។ ពេលដែលមានស្នួកញ្ចាំទាហាន ពួកប៉ុល ពត ក្លានស្រែកនោះទៀតទេ គឺស្ងាត់ស្ងៀមហើយ ។ គ្រាន់តែឲ្យប្រមូលគ្នាពួកខ្ញុំចូលមកក្នុង បន្ទប់ហ្នឹងទៀង ដែលពីរើមជាកន្លែងយុំរាំងពួកនាក់ ៗ ។ ដូចមកនេះគុកនេះនេះចេញ ទៅហាលឃើញ ផាវរាងដាងចន្លាត់ ផាងត់ទូរនៅកន្លែងហ្នឹង ។ បើមានលួចរ៉ែកហ្នឹងគេហៅពួកផាង ៗ ទាំង អស់ហ្នឹង ចូលមកនៅទីកន្លែងហ្នឹង ហ្វាមិនលួចនេះគេស្រែកប្រាប់ថា មិត្តឯងឯកពួកវាទៅក្រៅឬនៅ ? ហ្វាតពួកអ្នកពាយថានៅទេ ចុះមិត្តឯងនៅចាំនេះទៀត ចេះក៏មិនយកវាទៅក្រៅទៅ ។ ខ្ញុំនឹក ឃើញថា យកទៅក្រៅប្រើដែលបាច់ មិននៅទេ ។ នឹកឃើញគេយកទៅសម្លាប់ឬម៉ាងម៉េច អញ្ចេះ ? នឹកឃើញថាបើស្លាប់ក៏ស្លាប់ទៅចុះ ដូចគេបណ្តើរឃើញតាមផ្លូវរំលត់ទៅតអង្គាងទៅ ។ អាណារនេះរៀបចប្ផូរវាញញ់ចោល អាណាវត់ញញ់ចោល លុតដែលញញ់ចោលចាំងអស់ ។ ពួកខ្ញុំដែល ចេញពីគុកនេះទៅ ១៦ នាក់ទាំងនាក់ទាំងអស់ ហើយនាក់មានដែលបីលុខមួយមិនដឹងអ្នកណាខ្លះទៀតទេ ខ្ញុំភ្លួចអស់ហើយរឿងអ្នកទោសហ្នឹង អ្នកទោសប្រើមានដែល ១ ទេ ។ ក្រៅពីហ្នឹងលុះដែលប្រុស ១៥ នាក់ ហើយទៅតាមផ្លូវចេះដែលដូចបន្តទៀតប្រើន ប៉ុន្តែលួចដែលពួកមិត្តគេទេ ។ បើពួកមិត្តដែលគេបណ្តើរ កីគេចាប់ចងបណ្តើរទៅផ្លូវយួរដែល អាពួកដែលទៅគេឈឺងខ្លាំង ហើយគេសំពះខាងកាងស្លឹង មាននី គេក៏ហៅយកល្បួរអ្នកឯងឯកតីកា និយាយប្រាប់គេទៅគេចាប់ចងបណ្តើរទៅផ្លូវនឹងខ្ញុំហ្នឹងដែល ពួកៈរាប៉ុល ពត ប្រាប់ទាំងហ្នឹងក៏ពួកអា ញុំ ពតម្នាទាដែលបណ្តើរខ្ញុំទៅចាប់ម្នាទាទៀត ប៉ុន្តែពួកខ្ញុំទា អស់ចងទេ ចម្រើកពួកទាអាប្រាស់ទក់ទាចងបណ្តើរទៅ ២ នាក់ គេចងបណ្តើរទៅទួល ហើយប្រាន់ទៅ សម្លាប់ពង្ហ ហ្វានូ ហើយចូលទៅរំព្រៃ ហើយមិនដឹងគេយកទៅណាប្រាស់ក៏មិនដឹង អស់ឃើញ ៗ ប្រាស់ទៅ ប្រាស់ទៅ ៗ រ៉ែបយកទៀតចោលក៏មិនដឹង ប្រាស់ទួលទៅរ៉ែកគ្នាត្រង់ហ្នឹង ។ សម្រេចពេលទាញញត់គ្នាពាក់ កណ្តាលរ៉ែកចាតអង្គការ ពួនទាផាអុំរ៉ែកជួរគ្នា ប្រាប់រ៉ែកគ្នាត្រង់ហ្នឹង ហើយខ្ញុំប្រាប់ឯម៉េចឃើញពន្លឺព្រះ អាទិត្យត្រង់ហ្នឹងហើយ ។ អារឿងបណ្តាញរបស់ ប៉ុល ពត នៅក្នុងទួលស្លែងនេះ ខ្ញុំមិនដឹងទេ ព្រោះ វាមិនឲ្យយើងដឹងរឿងរបស់វាទេ ១ អាពួកដែលហ៊ឺខ្លាំង ៗ ហើយធំ ៗ ផាងចេ មានដែលឡោះ ឈុប ចាន់ ហួរ ។ រឿងបរទេសខ្ញុំមិនដឹងទេ ព្រោះវាឲ្យខ្ញុំយករ៉ើការនៅខាងក្រៅ ។ បើចូល មកក្នុងបន្ទប់អត់ឲ្យមើលទេហតទាំងទេ ។ រឿងផ្តល់ការីកនាំ ប៉ុល ពត អៀង សារី ខ្ញុំមិនដែលឃើញ ទេ បើចុកផាយកក៏មិនឲ្យខ្ញុំឃើញ ។ មានរឿងមួយខ្ញុំកំពុងធ្វើការនៅពេលទៅពួកខ្ញុំចៀងបើអស់ ។ ខ្ញុំកំ ពុងតែធ្វើការអង្គាងពេលរឿង ស្រាប់តែគេថា ហក ចៀងណើ ៗ ចូលបន្ទប់ចាំងអស់ម្នាហ្នឹង ។ វាេះ ដូចជារ៉ែបចៀកចាំងអស់គ្នា នឹកឃើញថាមិនដឹងជាគេយកទៅណាទេកណាទេ មិនដឹងជាគេមានរបស់

ការដើរទៅព្រោះថាគេឱ្យយើងចូលក្នុងបន្ទប់អស់ទៅ ចូលបន្ទាប់តាមទៀងៗ ខ្លួនទៅ ស្គាល់ថ្នាក់ស្គាល់ខ្លួនចាក់
អស់ទៅនិងសិងផ្តាមាតទៀងសិទ ។ តាមខ្ញុំឃ្លានសិប្រចាំឈផ្ទាមាតអ្នកចំណេក ឬ កិច្ចាលទទួលញ្ញា
ពួកអ្នកទោសទៅទីទេមាត្រគំណាបិនសិង ។ ទំរាមាតភាពកំពង់ទេសក្តៅងដើងបិតភាពគ្លាប់ទេញនទ ។
ទេនតាមដែលខ្ញុំចំឃ្លានក្តៅង ផ្គួនការទេមបទញ្ញាញពកទៅតាមផ្លូវទ្រកាយទេនទេយ ខ្ញុំធ្វើការ
ទេវទ្រកាយភាពាទនេ និងទំរាយកទៅទំរាយទមាមទាងទ្រកាយពុំ ។ ទៅវីទនេទកអស់ទភាយខ្ញុំ
ទៅធ្វើការទៅទាងទ្រកាទបងទទ ទេអភាយធ្វើការទៅទាងក្នុងទេន ។ ចំណាកតាបុទមតទញ
ទៅធ្វើស្វាន ផ្លូវផ្កាផ្លូវផ្កាទៅទាងទ្រកា ទេអភាយតាត់ទៅ ខ្លួនខ្ញុំតកអស់ភាយទនាទទ ។
ទាទភាពទៅទធ្វើការទៅក្លឹង ទេវទេអភាយទៅ ទេកភាយទៅសិកព្រួលសិកឲ្យបានពីក្លឹងទទ ក្រុមព្រួល
ហ្លួងឲ្យបានកយកធ្វើការ ត្រឹមថ្ងៃទាងទកិតទន ។ ពួកទអញូបញ្ចាទាកទ័ព្ធខទាងទ្រកា កទ័ព្ធងញូប
ញូលខ្លួនទ ។ ផ្ទះទស់ផ្លុំទនទទតអស់ភាយខ្ញុំទធ្វើប្រាប់អំរាយសាក់ទផ្លូងបញ្ជូលទៗ ចុកក្នុងផ្ទះទាងមុខ
ទន ។ ភាផ្ទះខ្ទល់ផ្លូវទនទេតអំរាប់ទធ្វើសាលាទៀងទេ ទេអំរាប់ទៀងញូត ឬ ប្រជុំផ្លូងៗ ។
ទីផ្លូវការទេក្រួចប្រជុំទៀងញូតអក្តៅង ផ្ទះទ័បអាទិញហ្លួងទ័តមនុស្សទ័ត្រួក ពួទ័តទពលយប់ទទ ទ័ងគខ្ញុំ
ទេដកទៅទំរាញ្ញាត់ហ្លួងខ្ញុំទាងខ្លួង ។ ខ្ញុំផ្ទះទនទស្វទ័តកទ័ព្ធហ្លួងបទផ្ញើយចំណងអស់ ពីអ្នកឈួទបទផ្ញើយទអយក
ទៅហ្លួងបទផ្ញើយចាប់តាំងពីឆ្នាំកទហ្លួត ។ ខ្ញុំបានញាតទបញ្ជូនទៅទ្រកាទៅទធ្វើកទ័ព្ធងមុន្ទេត ទឃ្លីទទាង
បុណ្យទម្លងទ័ដទ ទៅទធ្វើផ្លូវសឹងទផងទ្រកាក្លឹង ពួនទៅទ័តម្លួយទពលញ្ញួងទទ ។ ទណទៅទហើញ
ទ័តសីទាពក្លឹងទឃើយ សីទ័តលប្លាប់មាតផ្ទះ ទាអស់ទសឹងក្រសទ្វះទម្លួងអក្តៅង ទនាពាល់ផ្ទះមួយៗ ទៅផ្ទុះទាង
អទញ្ញាៈទៅទហើញផ្ទះណាទ័ដលទតបុះទមាលទហើញទាងក្លឹងទហើញម៉ែតនទ័តទី្រត កទ័ព្ធងអស់ផ្ទះទហើញ
ហ្លួទ័តទញ្ញាពែ្នកទ័ណងអក្តៅង ។ ទបីមាតផ្ទះទតទនាវាញ្ញាតទៅ ផ្ទួចផ្ទាផ្ទះកម្មាភិបាលទត ភាផ្ទះទផ្ទះពុំ
ទហើញហ្លួទ័តកម្មាភិបាលពុំ ទតទនា ។ ខ្ញុំបានទៅទហើញអក្តៅងទាបុកចាប់ក្នុងខ្លួនណាស់ ចុំផ្លុងទីមិនទី
ផាងទម៉ែទទ ។ ទណៈទបញ្ញូទៅអស់ហ្លួនទទ ទប្រការអស់ទាក់ហ្លួទបទផ្ញើយទៅទាផ្លាបទហើញៗ ។
ចុំទ័ព្ធ ទហើញញ្ញាយក្លួមផ្លូវតូចៗ ទហើញទីព្រឹកព្រលឹងទ័ដលទតកាប់ឈើៗ ផាទទណ្តាំៗ តាមទ្រកាយផ្ទះតាម
ផ្លូវតូចៗ ខ្ញុំអស់ចំទហើកាប់ទធ្វើ ឬ មានការអីទទ ចុំទ័ព្ធចុំផ្លូវាទសភាាទនទាំកាប់ទធ្វើទណ្តាំអំរាប់
ទ័ពអ្នកទោសទទាម ។ ចុំទនាក្នុងភាតាទទនទ្រាកអ្នកទោសទៅទបើយ ខ្ញុំមានការចាប់ភាទឃើញ
ទ័ដទ សឹកផ្ទាកាពកីទបើយ ទបញ្ញួយកទសីទទៅទាមាតសិទ្ធិទសរីភាព ទាសបញ្ញួយផ្លូវទ្វាយកស់ទណទទ
ទធ្វើទាទុកកម្មទៅណាយកណាបិនផ្លូវ ទបីទទៅទាផ្លូវផ្ទាភាប់ផ្លូវក្រុមក្នុងចិត្ត ទទទទាក្នុងចិត្តស់ទបីណាស់ ។
ចុំទ័ព្ធបិនសឹងផ្ទាទធ្វើអាងទម៉ិប ត្រាំកិទចទ័ត ត្រាំទៅ ទំនាទ័ព្ធផ្តុកសិទ្ធិទៅ បិនសឹងផ្ទាទីចទធ្វើង
ទម៉ិបញ្ញាក់ង ភាទសឹងទាប់ទផ្លាទប្រទាក់ ទតទសីទតាយកីទ្រកាពខ្លួនទៅទឃើយ ទៅណាកីទតបិនផ្លូវ
សិទាពក្តីកីកីទតបិនទភាពទសឹងសិទាពទ័ដទ ទតបិទសិទ្ធិទសរីភាព អំណាចទឃើញល់ទៅទឃើយ ទតបិនទភាព
ទឃើងសិទាពទទ ត្រានសិទ្ធិអំណាចកីទទ សីទាអស់ទឃើង ។ កទ័ព្ធងគុកទតៈទ័តណខ្ញុំបានសិកសិក្សាញ្ញទម៉ៅ
ទា ក៏មានទាំងពីរប្រភេទ ទី្រតកទញ្ញាតយកទតាន ភាក្លឹងញូទ័ត ល ២១ ទហើយញូទ័តក្រុម ល ២១ចំនួន
សែល កទ័ព្ធងខ្ញុំញូលទហើយញូទ័ត ល ២២ ចំណាស់ ។ កទ័ព្ធងទីប្រភេទកីទ័ព្ធងទាទ័ដទ ល ២១ ទ័ដទ ។
កទ័ព្ធងទីប្រភេទក្លឹងខ្ញុំធ្វើកទ័ព្ធណាណាស់កទ័ព្ធងទីត្តទមាកទទ ចុំទ័ព្ធទាទភាពទុះទិត្តទសៈទបាទទឃើយ
ទភាពទធ្វើសាលាទៀង ។ កាលពីសប្តាហ៍សាលាទៀង និង កុសិទមាក ផ្លូវទាទុះទមាលទៅទឃើយ
ទធ្វើយោធាផ្លូវណាណស់ផ្ទាផ្ទះទភាពពួក ញ្ញទីទិនទទណទ័ដលទតយកផ្លូវដំទាញាការបិនទតយកញ្ញីណាណស់
ណាទបញ្ញីកុ ទភាសកុញ្ញីតិ សិទ្ធិទការយបិនទទ ។ ខ្ញុំទទកីទបៈទ័តទឃើញយាមទមទទៅទទ ចុំទ័ព្ធទ
យកទនទសណាញ្ញីទិតទទ អស់បាទផាទិកទទ ចុះទិយាណាតាក ប្តិត ។ បិនទ័យងទិកទទ មកទញ្ញកភាក់
ផាតប្តូទោទ ញ្ញីបំរញ្ញាទបានទស់កីទយញ្ញក ទយញ្ញកទនៈទាបិទទ័បងផ្ទាល់អ្នកប្រកាទ់ការៈទទ ទាផា
ញ្ញកបិណាទប្រឹងទ័ដទ ទបីទាញ្ញួបអ្នកទោសទាសិចាពផាញ្ញួយអ្នកទោស ទាទមាតាមទគ្នាៈអទព្ញាៈ
ណាទីទាផ្លូវទយណាទីទាបិនផាអ្នកទៈទអ្នកទោសបិនទោសទទ ។ សីទហើញភាភាពហ្លួញ្ញួយទិញុបព្រួទ
បប្តិច ទាបិទប្រកាប់ទ័ណ្ណៈណាទីញាយណាទចំទតាៈអ្នកទោសទនៈ ណាទីញ្ញួនទទ ។ បទីណាកទៅកចាទបិន

ពួនទេ បើគាត់ឆាកទៅទាំងពីរសង្វាក់ដារាំងទាំងពីរហើយ បើនិយាយថាខ្លួនអ្នកណាក៏ដោយ ខាងបក្ស
បន្ទាញត្រូវញាយាសរំាយកទៅយកព្រៃក្រពាប្រាណ ល្អទៀតធ្វើងមិនមានខ្លួនញា ល្អទៀតញា មិនញា
ល្អទៀតកផ្ទាំង អាប្លឹងខុសពីគាត់ចុចភាពទាំងអស់ ។ ទីនេះខ្ញុំបានបាំងហើញ ពីហើញទីតចុចភ្លឹងទេចញ្ញាចួលយក
ទៅការខុសត្រូវទៅរកទីភ្លឺងទៅការ ចាត់ទៅតរូវ ៗ យកខ្លួន ទៅយកកផ្ទាំងទីតដប៉ុនខ្លួនខ្ញុំសួរ ៗ ហើញ
ខ្លួន ទៅព្រាះគាត់យកគាត់ទៅក្នុង គាត់មិនសួរយកទៅអ្នកទៅការទេ ។ អាកព្រើនពីព្រើនទីតត្រៀក
ទេខ្លី អាវខ្លី មិនសួរទីតងខ្លួនពីទេ ចញ្ញៀកទីតទេខ្លី អាវខ្លី ។ អាចាត់ខុសផ្លូវក្រពើ អាចុច
ប្រចាំនុក អាចាត់ប្រចាំសួរបរខ្លីយ ។ អាចាត់ទីតឆាកទៅខ្លាងញ្ញៀងញ្ញងទាំងអស់ហើយ ទេញ្ញ
ពញ្ញាញយកដាក់បង្គើរហើយ ខុសស្លឹកមិនទីតហាត់ពាកព្រួសយចត់ស្លត់ទៅហើយពាកទេ ពីល្អទីតទីផ្លូង
ទេចញ្ញា ទេចភាពនេះទីផ្លូងទៅហើយ ? ហើយភាពនេះ ....ទេនះពីទោកចាត់ ។ ទេភាពិយភាពនេះ
មិនពួនទេ ល្អទីតកទីល្អងខ្លាញ្ញាហើយ សួរទីតគញ្ញាទីខ្លួង សួរទីតសុំភាពចំពុះណាយ ហើយភាពអស់ទេនះ ភា
ទេចង អាញ៉ុយទេនះ អាទេចងធ្វើងល្អទីតទៅចាំទូលបំណាច់ភាពនោះ អាទេចងទេនាះភាយុប្រទីបាលខ្លួង ២០
ហើយអាញ៉ុយប្រទីបាល ៥០ ទីនេះ ។ ប៉ុន្តែអាញ៉ុយធ្វើងទីចូរក្រោយទៅជាទីចាំកំបាច់ពុកទីនេះ ។ អាពិជាអ្នកទេចួល
ប្រចាំទីផ្នកខ្លួយទៅក្នុងពុកធ្វើង ប៉ុន្តែទាំងបំបាយញ្ញៀច ។ ទីខ្លួនខ្លួបើទៅខ្លួនជាព្រួលទៅ ទីខ្លួនខ្លះទៅ
មិនព្រួលទីនេះ ។ ទេនះគាយខ្ញុំពុកាត់ទៅហើយទៅ ខ្លួនបាយកទៅខ្ញុំភាពទៅល្អទៅចទីខ្លួនភាហើយ ? ទាំងនិយាយ
ខ្លួនគន្ធតា មិនជាខ្លួនមិនជាទាច ទេនះពីកណ្តាល ។ អាទេចត់ ៗ មិនសួរមីទេ ទាំងណាស់ទីតភាប៊ុចកំពុក
ភាយផ្លាប់ពុះយកធ្វើង អាទេនះណាពាទំណាត់ ល្អទីតសុំភាពចំពុះណាយ ពីពួកភាអស់ធ្វើងទេពី ។ ខ្លួនខ្លះភាអ្នក
ណមិនសួរអីទេ អាកប៊ុចកំប៉ុកទៅហើយខ្លាំងទីតអស់ពាពាទំដាងទេត ខុសល្បងខ្លាប់ចក់ខ្លាំងចន្លិចហើយ ខ្លាំង
ណាស់ អាប្លឹងខ្លាំងណាស់ ទេបីសួបជាអ្នកត់ ៗ មិនសួរអីទេ ។ អ្នកទៅការខ្លួបជាតាទេចង គាពី ៗ ល្អចូត
សុំពីសំទៅទៅមិនសួរសាហាងទេ ប៉ុន្តែគាត់ទាំងចន្លឹចទេចញ្ញាចួល ខ្លួបជាអ្នកទោល ៥០ ឬ ១០០ នាក់ចូលយក
គាត់កត់ទៅ កត់តាមសុភាពទាបណារធ្វើងទៅ ។ ទេហីភាទេចងទេនាះគាត់ទាំងប្រចាំនកាច់ចាត់ហើយៗ
អាទេបំរើចកនគាត់ទេចញ្ញាចួលធ្វើងក្រសំយានពនិតទេពីទៅកាច់បំណាច់ណា ខ្ញុំអត់ពីងទេ ប៉ុន្តែទីតខ្ញុំចូលយក
ធ្វើងហើញគាត់កត់អ្នកទេចញ្ញាចុំ ខ្លាអគាត់ចូលចុំខ្លានទាត់ព្រាតទីតនិយមឹង ។ ខ្ញុំហើញទីតភាពទីក្របខ្ញុំ ពីភា
ទេខ្លាធ្វើងទីតខ្លួន វាទីវីខ្ញុំទេកខ្ញុំទេមឹងប្រចាំកូនខ្ញុំមិនពួន បំទេពាះអ្នកត់ ៗ ខ្លាទេខ្លាក្រពាយពីទេ ទេព្រាះ
វាចូទេចទៅទាំងអស់ទៅហើយ ។ ប៉ុន្តែចុះភាសួយទេវៀយ ៗ ធ្វើងខ្លាំងកខ្លាំងទេខ្លះ អាទីកទេខ្លាតផ្លូវធ្វើងវាខ្លាំ
ដាងទេតហើយ អាប្លឹងមិនពីង ១០.២០ពីទេអធ្វើង វាខ្លានចង្អូន កូនប្រពន្ធ ពីទេទេមីយទៅ ពួនជាវិវា
ទេពីកផ្ទាំង ។ អាទេខ្លាធ្វើងវាប្រទីបាលភាយុ ២០ ឆ្នាំ ពួនជាមីភាខ្លីទេនះ ពីកំណាតាទំ ណាតាទំទេតក វាមិន
ពិត មានកុមារតូចខ្លះវាមានលីទេចពិចារណាដាងភាទេខ្លាទៅទៅទៀត ទេណខ្លះវាទេពាល្អទីត ទេខ្លី
ភាគាប៊ុក ប៉ុន្តែកុមារតូច ៗ ខ្លះទេជាទីន មិនខ្លងងទេចពួនទេហាគាត់អផ្ទាំង និទេហើងទៅរបីទីខ្លួយទេនាះ
ចាល់ខ្លួចទីតគាត់អផ្ទាំង ទេហើងមិនត្រូវទេហាគាត់អផ្ទាំងទេ ទេមីមិនទេហាគាត់ទៅនិយមញ្ញៀមទៅ កុំទេហា
គាត់ភាម៉ុងអផ្ទាំង ទេហើយទេទីទេហើងទេហាអផ្ទាំង ចុះនិទេហើងទៅងទីព្រយគាត់ចាល់អផ្ទាំងទីនេះ មិនពីងជាទេខ្លី
ពួយផាំងទេចទីនទេ ទេនះទេតនិយាយខ្លាទេតអផ្ទាំង មិនខ្លួងងចងនិយមពីនិយមទៅ ទេមីមិនខ្លួងងមិនចងនិយមពីគាត់
កំពីទៅ ខ្លះវាកំពុចបាទីនិយមខ្ញុំមួយកញ្ញាច់ ដាក់ទេកៀនដញ្ញាំងល្អចណាត់ ខ្លួចនិយមខ្ញុំទៅយកទៅ ធ្វើងកុមារខ្លួ
កុមារខ្លះយានកុមារល្អ មានមិន្តល្អយានមិន្តភាក្រក់ មិនទីយនចូទៅទាំងអស់ទេនាះទេ ប៉ុន្តែចូលក្នុងទេបន្ទ
ក្រចកទេតហើយមិនពីងចាវទេច ទេឡាះទេចទីតទេមីគាយទេតទៅ អាប្លឹងខ្ញុំកំហើញ្ញានទៅហើញអផ្ទាំង ខ្លួច
ទេបីមិនទេកីតាយទេតពីសាគុណ ។ ខ្លួនចូរក្រូវទីតទេពីកផ្ទាំង ។ គាវី ៗ ខ្ញុំមិនពួនល្អាត់ទេ ពួកគាវីទៅក្នុង
ពីទេមនះទេព្រាះទេតខ្លាងចូលយកជិតទេ ប៉ុន្តែហើញម្ដុះនេះ ១ ទីគួត ៗ ហើញទេហាណាវកាយព្រួលវទេ
ទេពីការធ្វើង ព្រាទីតហើញទេ ១ ទីគួត ៗ មិនពួនល្អាត់ជិតល្អិតទេ ទេនះនិយមនិយាយគាយបទ្ទះផមិពិក ៗ
មិនពួនទៅនិយាយហើងទេដជាឬយទេនទេ ទេព្រាះទេតមិនយកជិតហើង ហើយខ្លាក់ហើងជាអ្នកទោល ខ្ញុំមនះ
ខ្លាចទីក្រអផ្ទាំងទីនេះ ពួនជាខ្ញុំមិនហ៊ានសាកសួរពីទេតទេ ។ ខ្ញុំជាប់គុកអស់ទេពះទេ៣១ ទី១ ទេនិយមភាត់
ទីនេះ ការហ៊ានជាប់ទេខ្លាះធ្វើង ទេនិយមទេពីកហើងចព្រំព្រឹប ៗ ពីងទេខ្លាះធ្វើងទៅ ។ វាថាយកទៅទីត

ស្រែហើយ ខ្ញុំបាទដូចជាឆ្ងល់ថា យកទៅធ្វើស្រែបុះ ហេតុអ្វីចាំបាច់ចងដៃចងមុខអ្នកអស់ហ្នឹង ? បើថា ចងដៃក៏ចងទៅចុះ ប៉ុន្តែឆ្ងល់ត្រង់ចងមុខ ចាំបាច់ទៅចងមុខធ្វើអី កន្លែងអស់នេះពួកអស់ហ្នឹងវា ស្គាល់ច្បាស់អស់ទៅហើយ ហើយខ្ញុំក៏ចេះតែគិតពិចារណាក្នុងខ្លួនខ្ញុំថា ចុះម៉េចបានជាអញ្ចឹង ? បានខ្ញុំលួចសួរមិត្ត ពុកហ្នឹងខ្លះ ពុំ ទៅក៏គេប្រាប់ថាយកទៅធ្វើស្រែ មិត្តខ្លះនៅទីនេះក៏គេថាយកទៅធ្វើស្រែថ្មី ៗ ស្រែថ្មី ? បានខ្ញុំយល់ថាគេយកទៅវៃចោលទេ ខ្ញុំបានភ្ញាក់ខ្លួនព្រឺតថាគេយកទៅវៃចោល តើ ខ្ញុំក៏បានយល់ហើយលែងឆ្ងល់ពីរឿងធ្វើស្រែហ្នឹងទៅ ៗ យកទៅធ្វើស្រែគឺយកទៅសម្លាប់ចោល ៗ បើយកទៅធ្វើការគឺយកទៅសួរចម្លើយហើយ ៗ យកទៅសួរចម្លើយហើយក៏យកមកកន្លែងវិញមក អ្នកទោសខ្លះក៏បានត្រូវទទួលទារុណកម្ម រួចបានមកជិតខ្ញុំ ខ្ញុំក៏បានលាក់សួរមើលទៅ គឺគេយកទៅធ្វើយ៉ាងម៉េចខ្លះ ខ្លះក៏បាននិយាយថា គេយកទៅហ្នឹងគេយកកំប៉ុងអាចម៍ នោម បញ្ចុក បញ្ចុកគ្នានោះ អាខ្លះវាវ៉ៃនឹងរំពាត់ ខ្លះវ៉ៃនឹងខ្សែភ្លើង ឆក់ខ្សែភ្លើង ទាត់ធាក់ក៏ស្រេចតែចិត្តគេ គេចង់ធ្វើម៉េចក៏ស្រេចតែចិត្តរបស់គេ តែទៅដល់កន្លែងគេសួរស្រេចតែគេទេ កំប៉ុងអាចម៍ក៏មាន ទឹកនោមក៏មាន រំពាត់ខ្សែភ្លើងក៏មាន វាចង់បញ្ចុកក៏បាន ធ្វើស្រេចតែចិត្តគេធ្វើ ៗ អាខ្លះក្អួតទៀតរកប្រហាច់ប្រហិននៅហ្នឹងទៅ ខ្ញុំបានសួរតទៀតថា ចុះវាយ៉ាងម៉េចតទៅទៀត ទៅដល់រួចហើយគេឱ្យទឹកខ្ពុលមាត់ចេញទៅ ហើយបានគេសួរទៅទៀត ៗ ប៉ុន្តែមិនដឹងជាគេសួរ ឆ្លើយយ៉ាងម៉េចទេ អ្នកដែលគេបញ្ចុកបញ្ចុកនោះ មិនដឹងជាគេសួរយ៉ាងម៉េចទេ ស្រាប់តែប្រហាច់ប្រហិន ក្អួតចង្អោរ ហើយក៏បប់ត្រង់ហ្នឹងឈប់សួរទៅ ៗ បានគេសួរតទៅទៀត យកអ្នកទោសហ្នឹងទៅសួរទៀត អំពីរឿងហេតុមិត្តខ្លះគ្នាទៅធ្វើសិរីសារ ចាប់គ្នាយក យកអាចៅហ្វាយយកមកផាត់ប្រុងវាក់ខ្នោះហើយ យកសិរីសារមកសួរ ខ្ញុំបានលបសួរសិរីសារហ្នឹងថា មិត្តឯងមានបានដឹងអីទេណា វាថា ខ្ញុំជាសិរីសារអត់បានដឹងអ្វីទេ ចុះគេយកមិត្តឯងទៅសួរអី ? សួរអំពីរឿងថា កម្មាភិបាលខ្ញុំដែលជូនទៅជួបមតហ្នឹងទៅណាខ្លះ ? និយាយអី ? ទៅកន្លែងណាខ្លះ ? ហើយអ្នកដែលបានជូនទៅឆ្លើយថា ខ្ញុំបានជូនទៅមែន ប៉ុន្តែអត់បានចូល អត់ដឹងគេនិយាយរឿងអី ការអីទេ មិត្តនោះក៏ចេះតែនិយាយតែប៉ុណ្ណឹង បានគេធ្វើទារុណកម្ម លោតធាក់លោតទម្រាំ លោតធាក់លើដើមទ្រូងគ្នាហ្នឹង ៗ ដល់ថ្ងៃមួយគ្នាឃើញចុកផ្ទាត់ខ្សោយស្លាប់ទៅ នៅជាប់ខ្នោះជាមួយខ្ញុំហ្នឹង ដេកនៅហ្នឹងកន្លែងទៅ បានខ្ញុំប្រាប់ទៅអ្នកយាមថា "បង" មិត្តម្នាក់នេះស្លាប់ហើយ ៗ ព្រោះខ្ញុំចេះតែគោះមិត្តនោះមើលទៅធាក់ដូចជាអត់ដឹងខ្លួនទេ ៗ ប្រហែលកន្លះម៉ោងក្រោយមកគេអូសខ្មោចមិត្តនោះចេញទៅ ៗ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញថាទី មនុស្សយើងគឺស្លាប់ដោយវេទនា គឺដោយគេធ្វើទារុណកម្ម គ្រាន់តែជូនគេទៅក៏ស្លាប់ដែរ ពួកអ្នកទោសដែលនៅឃុំប៉ុន្មាននាក់នេះ គឺមានធ្វើទារុណកម្ម ដូចជា ស.ម អ៊ឹង ប៊ិច គឺមានអាខ្មៅវាវាយគាត់មួយដំបងច្បាក់ដាច់ពីកំណាត់ ៗ ហើយ ស.ម ប៊ូ ម៉េង គឺពួកវាវាយរបកខ្នងនេះ ស.ម រូបនេះទទួលទារុណកម្មខ្លាំងជាងគេ ៗ វាទទួលទារុណកម្មខ្លាំងជាងគេ ពីព្រោះមិត្តនេះខ្ជិលក្រឡុប ក្រឡុប ក៏តែបានមិត្តណាតមិត្តចាន់ទេ ក៏អីម៉េងនេះស្លាប់បាត់ទៅហើយ ៗ ព្រោះអាឌុចវាសួរណាតចាន់ថា តែណ អាម៉េងគិតធ្វើម៉េច ? បានអ្នកទាំងពីរហ្នឹងថា ទុកគាត់ទៅព្រោះគាត់ចេះគួរគ្រាន់បើ ៗ ទើបអាឌុចវាថា មើលទៅដោះអាម៉េងចុះមក ៗ មួយសន្ទុះពួកវាក៏យកអាម៉េងមកជួបអាឌុច ហើយម៉េងក៏ទទួលសារភាពថាខ្ញុំខុសហើយ ៗ ខ្ញុំមិនគោរពអង្គការវិន័យគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់ ៗ តែ ស.ម ណាត ចាន់មិនដែលបានទទួលទារុណកម្មអីទេ ៗ ចំណែកខ្ញុំត្រូវទទួលទារុណកម្មខ្លាំងៗ នឹងគ្នាឯង ៥០ -៦០ រំពាត់ ៗ នេះគឺពួកក្រុមជាងគ្នាខ្ញុំហ្នឹងឯង ៗ ពួកជាងឆ្លាក់ដូចជាគៀមចាន់ គឺឆ្លាក់បានច្រើនដែរ តែពួកវាចេះតែយកចេញបាត់ទៅ ៗ ចំណែកណាតគួរក៏បានច្រើនដែរ គឺពួកវាយកចេញទៅ ៗ មិនដឹងជាទៅណាទេ ៗដល់ពេលសំរាកពួកជាងគូរ ឬ ជាងចម្លាក់គឺគេឱ្យសំរាកមុនទៅក្នុងទីកន្លែងគេនោះទៅ ៗ ចំណែកខ្ញុំ គឺនៅសំរាកក្នុងរោងម៉ាស៊ីនភ្លើងរហូតថ្ងៃនេះឯង ៗ ចំណែកខ្ញុំ ៗ ទើបតែទៅសំរាកនៅជាន់ខាងលើនេះទៅ ៗ ដល់ពេលព្រឹកទើបបានគេឱ្យចុះទៅធ្វើការទៀង ៗ ខ្លួន រហូតដល់ទៅថ្ងៃរំដោះ ៗ ដល់ថ្ងៃរំដោះ គឺវាប្រមូលអ្នកទោសដែល

នៅលើទីតាំងពួកក្រុមខ្ញុំត្រូវនេះទេ មិនទៅក្នុងបន្ទប់កប់នោះមិនដឹងខាងកើតទីស្នាក់ការទេ ដឹងតែបញ្ជាសួរហើយ ។ ពួកខាងក៏យកពួកខ្ញុំបញ្ជូនរូបនេះ ចូលទៅក្នុងបន្ទប់ស្នូររូបតំរួតនេះ សញ្ញាធ្វើបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ។ ពេលនោះ នៅលើក្មេង ៥ នាក់ចាំងអាឡូយតួយហើយ ពេលខ្ញុំចាកចេញទៅ តែក្មេងនោះនៅទីនេះឯង ។ ខ្ញុំត្រូវគេចេញពីគុកនេះទៅវិញឥតខ្លីដដែលប៉ុន ពួកមិត្តដឹងថានៅក្នុងលោកវេលាតូចឆ្ងាយពេញទៅក្រឡុង ហ្វឹង ។ ខ្ញុំប្រែកទឹកខ្លាំងខ្ញុំក៏សុំគេទៅផងទឹក គេក៏អោយខ្ញុំទៅ ពេលផងទឹកខ្ញុំបេះផ្លែបច្ចិចន្ទា ផ្កាប្រទាលផ្កាត្របែកប្រលូលហើយស្រុកទេស ខ្ញុំក៏មិនហ៊ានហៅយស្តីអ្វីដែរ ព្រោះតែគេត្រីតែគ្រីតែដឹងទេ គេក៏បង្ហើរគេទៅទៀតហូតដល់ថ្ងៃពេលវេលាម៉ោង ៥ ៣០ នាទី ស៊ីកាក់ចំការសួងទៅបានងហើយ ទៅបន្ត ក៏បំរាកនៅទីនោះគម្លះម៉ោង រួចហើយគេក៏បញ្ជើរទៅសុខទៀតចាំងយប់ងងឹតទៅដល់ព្រៃ លខ្ញុំឃើញមានឈើមានកញ្ចាប់តូចៗ និង កុមារតូចៗ ក៏ទៅដាក់ម្នាក់ខ្ញុំផង មិនធ្វើដំណើរចាំងយប់ ខ្ញុំបេះ ផ្លែឈើកញ្ចាញ់ថា ពី . គេទៅងណាអតញ្ញាបេះផ្លែស៊ីស្តាយខេទៅ ។ ស្រាប់តែភ្លឺទៀងឯកដល់ ផ្លូវខាងកើតពាក់ថ្មីនកុង ។ ដីផ្លូវទៅតាក់កង ខ្ញុំបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ពេលនោះខាងកំពង់ធំ ស៊ីខែកដាប្ញប្រខ្ញុំយក កុំស៊ីដាប្ញប្រខាងកើ ឯនាថ្ងៃក៏ស៊ីទៅដាប្ញបខេទៅ ។ ខ្ញុំបានជួបមិនចំការនឹងរ្វឹក ខ្ញុំក៏បេះហូបបាន ៣ ឬ ៤ ផ្លែ ខ្ញុំក៏បានស៊ីទៅមុខទៀតគេឆ្ពោះទៅភ្នំតុង ពួកខាងសួរថា ហើយអ្នកណា ស្គាល់ផ្លូវទៅអយណាងទេ ? ម្នាក់អ្នកណាស្គាល់ទេពេលនោះ ។ ស៊ីប្រហែលជាគន្លះថ្ងៃម៉ោងទៀត ពួកខាងបានយប់ ហើយក៏បញ្ជាគេអោយម្នាក់ខាងម្នាក់ទៀតទៅមើលផ្លូវ ស៊ីមានពួកវៀតណាមនៅទីនោះ ទេ ? កុមារម្នាក់អាយុប្រហែល ១៥ ឆ្នាំទេតទីងទៅ ឈ្មោះកុមារនោះត្រឡប់មកវិញ ហើយ ថាគ្មានអ្វីទេ ពួកខាងស៊ីបញ្ជាគេអោយទៅមុខទៀត ហើយខាងថាទៅមុខទៀតគេរកឃើញយកចាំពួក យើងហើយ ។ ខ្ញុំក៏គិតថាបានស្លាប់ហើយ ព្រោះអស់ពីចង្រៃខ្លួនមកដល់ថ្ងៃនេះ ។ ប៉ុន្តែពួកខាងច្រើន តែនិយាយភូត ព្រោះខាងនិយាយពាក្យនេះតែបីលាទៅរួចមកហើយ ។ គេបានឈ្មោះស្រាប់តែជួប កងទ័ពវៀតណាមពួកខាងក៏ញាប់ញ័រខ្លួន ពេលនោះក៏មានការញាប់ញ័រប្រចូលប្រចុះម្នាក់ទៅ ។ ពួកខ្ញុំ ដកថយពីពួកខាង ។ ហើយម្នាខ្ញុំនៅជួបម្នា ៤-៥ នាក់គេ តាប៊ុច ណាត ចាន់ ខេម និង ខ្ញុំ ។ យើងខ្ញុំក៏បានធ្វើដំណើរបន្តទៅមុខទៀត តែស៊ីស្តាយផ្ទាល់ជាតិ ហើយយើងក៏បានជួបអ្នកស្រុកទេះតាមផ្លូវ ។ យើងខ្ញុំសួរគេថា "តើ មិត្តឯងធ្វើដំណើរទៅណាដែរ ? គេថាអ្នកណាទៅកន្លែងណាទៅកន្លែងនោះ វិញទៅ ។ យើងខ្ញុំគិតថា ពី ថើគួរមករកន្លែងយើងគ្មុក អញ្ចឹងត្រឡប់ទៅស្រុកវិញតែម្តងទេ ? យើងស៊ីទៅមុខទៀតជួបគេចង់ឯទៀត ក៏បានតូចឆ្ងាយដាប្ញបគេ ។ រួចហើយបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ក៏ជួបពួកខាង ២ នាក់ខាងបក់ចិត្តទៅខ្ញុំ ហើយខាងសួរថាមានពួកវៀតណាមនៅហ្នឹងទេ ? ខ្ញុំថា មាន ។ ពេលនោះ តាប៊ុច ណាត ចាន់ស៊ីទៅមុខហើយៗ ខ្ញុំនៅក្រោយគេ ។ ពួកអាពតខាងហៅអោយខ្ញុំ ចូលទៅជិតខាង ខ្ញុំគិតថា ទេខ្លួចមិនព្រមទេខ្ញុំក៏បកមករកកន្លែងតូចឆ្ងាយវិញទៅ ។ គិតថា ព្រឹក ទៀងខ្ញុំក៏ធ្វើដំណើរទៅមុខទៀត ក៏មកដល់ទីកចានជួប តាប៊ុច ណាត ចាន់ កំពង់តូចឆ្ងាយ ។ ពេលនោះ ខ្ញុំឃើញពួកខាងស្លៀកពាក់ជាប្រដាផតកម្មតាកាន់អាវ៉ូឃ្សីៗ និង ទ័ពរួចឯងធ្វើជាអ្នកស៊ីរកគេ ។ ខ្ញុំក៏ប្រាប់ពួកយើងខ្ញុំថា ប្រយ័ត្នពួកស៊ីរកគេ គេតាមយើងហ្នឹងហើយ ។ យើងធ្វើដំណើរទៅមុខទៀត ក៏បាន ជួបកងទ័ពវៀតណាម បានសួរខ្ញុំថា កាលពីជំនាន់ ប៉ុល ពត ធ្វើអី ខ្ញុំថាខ្ញុំជាអ្នកទោសនៅគុកទួលស្លែង គេក៏អត់និយាយអីដែរ ។ ខ្ញុំក៏ធ្វើដំណើរចូលមកក្រុងភ្នំពេញមកស្នាក់នៅក្រសួងឃោសនាការ បន្ទាប់មក ក៏ទៅហោយកខ្ញុំមកនៅពោធិ៍ចិនតុងពេលថ្ងៃទី ១ ។ ខ្ញុំមិនបានមកក្នុងគុកទេ មានតែណាត ចាន់ តាប៊ុច បាន ត្រឡប់ចូលមកមើលក្នុងគុកទួលស្លែង ។ នៅពោធិ៍ចិនថ្ងៃទី ១ ខ្ញុំបានជួបកុមារជាច្រើនខ្ញុំបានចាកចេញ ខាងពេលថ្ងៃពួកអាពតបង្ហើរខ្ញុំចេញទៅ ។ អ្នកទោសដែលនៅក្នុងគុកស្លាប់ច្រើន គឺមានតែឆ្នាំអាចចាំ ទទ្រាយមាយរូបទៅ ការចាក់ឆ្នាំមិនដឹងថាចាក់ឆ្នាំអីដែរ ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ៥ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៨៥